

VISEGRÁDI HÍREK

VISEGRÁD VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA

Tóth Krisztina
Betonút
(részlet)

Forog az idő, hagyom, hogy guruljon,
lila az ég és cikáznak a fecskék,
senki sincs már a forró betonúton.
Haza kell menni és várni az estét.

1956-2026

A FORRADALOM 70. ÉVFORDULÓJÁRA

Tisztelt Olvasó!

Október 23-án az 1956-os forradalom 70. évfordulójára emlékezünk. Szerkesztőségünk az alábbi összeállítással tiszteleg az események és az abban résztvevők előtt. Gróh János, visegrádi festőművész és egyetemi tanár visszaemlékezésének részletét 10 évvel ezelőtt a forradalom 60. évfordulóján egy különszámban olvashatták, most ugyanezzel a részlettel az októberi újság első oldalán találkozhatnak.

Lapszámunkhoz egy másik festőművész, Mácsai István nemrég közölt fényképeiből válogattunk. A képek az örökösöknek hála a Fortepan online adatbázisában bárki számára elérhetőek.

Szerkesztőség

GRÓH JÁNOS

KÉT NAP: 1956. NOVEMBER 4–5.

Fegyveres ellenállás a Móricz Zsigmond körtéren

Közismert, hogy a Budapesti Műszaki Egyetem és az ebből átmenetileg kiszakított, de ugyanott maradó Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem az 1956-os forradalom melegágya volt. Az ország legnagyobb egyetemének hallgatói fontos szerepet játszottak az eseményekben, azok elindításában pedig egyenesen döntő szerepük volt.

Forradalmi hangulatú tanácskozások, viták után került sor 1956. október 22-én az egyetem aulájában arra az éjszakába nyúló gyűlésre, mely a forradalmi követelésekről határozott, és azok sokszorosítását követelte. Másnap hallgatók vitték ki az egyetemen stencilezett forradalmi pontok példányait, a gyárakba és üzemekbe, munkásgyűléseket tartottak és felhívták a figyelmet a délutánra tervezett tüntetésre. Marian ezredes, a Katonai Tanszék vezetője az első perctől a forradalom mellé állt, irányította az október 23-i tüntetésnek a Műegyetemről induló résztvevőit, később a Katonai Forradalmi Bizottság tagja lett. Nyilván e kapcsolat révén került katonai felszerelés az egyetem

területére. Az egyetem hallgatóiból alakították meg az első nemzetőr zászlóaljat, elsősorban rendfenntartó céllal. Természetesen az egyetem fiatalabb oktatóinak döntő többsége is azonosult a forradalom ügyével. Aktívabban, vagy kevésbé aktívan, az adott helyzetnek, körülményeiknek és természetüknek megfelelően vettek részt a 23-i és az azt követő eseményekben. A műszaki egyetemisták menete a Gellért rakparton halad a Bem tér felé 1956. október 23-án.

Az építészek rajzi tanszékének tanársegédjeként magam és társaim tanszékünkre folyamatosan bejártunk. Két tanársegéd kollégámmal megbeszéltük – a november 4-ét megelőző baljós hírek hallatán –, „hogy ha valami történne”, az egyetemen találkozunk. (Megállapodásunk nem realizálódott. Míg a szovjet páncélosok gyors előretörése a város belsejébe – melyről röviddel a Nagy Imre-beszéd után, november 4-én értesültem telefonon – engem arra ösztönzött, hogy haladéktalanul az egyetemre siessek, őket elriasztotta attól, hogy megkíséreljék a Budára való átjutást, mert nálamnál jóval messzebb laktak az egyetemtől.) November negyedikén az ellenséges ágyúk zárótüzére ébredve – amelyhez hasonló erejűt a 45-ös ostromkor sem hallottam – lakásunk belső ablaktábláit levittük a pincébe. (Feltételezhető volt, hogy a szűk belvárosi utcában egy torkolattűz légnyomása is betörhetné azokat, nem is szólva akár egyetlen becsapódásról.) Megvártam Nagy Imre szövegét még, telefonon beszéltem bátyámmal, elbúcsúztam családomtól, és ezt követően a Műszaki Egyetemre mentem. Rövid utamon (a Veres Pálné utcában laktunk) nem találkoztam senkivel, az utcák néptelenek voltak. Az egyetem központi épületének aulájában viszont annál nagyobb élet volt. A kerten átmenve ott egy kis tankot láttam, egy kis kaliber ágyú és egy-két honvédségi

teherautó társaságában. A Sóhajok Hídja, a központi épületet a könyvtárral összekötő folyosó árkádja alatt lévő alagsori bejárat közelébe eső egyik helyiségben egy bajszos öreg katona szovjet géppisztolyokat adott azoknak, akik kérték. E munkájának végeztével pedig feltűzött szuronyú puskával állt őrt az „arzenál” előtt. Vagy tízen-tizenketten álltak sorba fegyverért. Beálltam a sor végére. Ha jól emlékszem, az átvételt nyugtáznunk kellett, biztos azonban, hogy a kiadott fegyvereket gyártási számuk szerint lajstromba vette. Hiába, rendnek kell lenni!

A sorban állók legtöbbször egyszerű dolga volt. A katona a formaságok elintézése után markukba nyomta a fegyvert és a tölénytárat, amennyi járt – és már mehettek is. Az üzemből lévő géppisztolyok azonban elfogytak, és a sor végén álló egy-két embernek – sőt, az sincs kizárva, hogy egyedül nekem – már csak gyári, új, lezsírozott fegyver jutott. (Mintha azért mégis legalább ketten lettünk volna – a késői visszaemlékezés túlzásának tűnhet, hogy csak nekem lett volna ilyen balszerencsém, mindenesetre, ha jól emlékszem, még néhányan utánam is jöttek.) A géppisztoly letisztításához egy jó adag kócot is kaptunk. Egy ablakmélyedésben küszködtem a zsírozás eltávolításával, bizonyosan több mint egy órába is beletelt, mire elkészültem. Körülöttem eközben a sürgés-forgás fokozatosan alábbhagyott, aztán meg is szűnt. Végül kiderült, hogy fegyverem egy kis csappantyúja, mely működéséhez elengedhetetlenül szükségeltetik, törött. Az őrt álló katona a fegyvermesterhez küldött, aki nem tudott a bajon segíteni – ehelyett néhány tölénytárral egy mannlicher nyomott a kezembe. Mindeközben semmit sem lehetett tudni arról, hogy mi történhet „odakünn”.

Harci zaj nem hallatszott, de nem is igen hallatszhatott az udvarra néz, becsukott alagsori ablakokon át, a pesti oldalról különösen nem. Miközben puskám kezelését igyekeztem elsajátítani (megjegyzem: katona nem voltam), az őrt álló öreg honvéd a falnak támasztotta szuronyos puskáját és feledve a gondosan vezetett lajstromot, a maga erkölcsi igazolására fogai között jobbra érthetetlen szavakat mormolva távozott. Az aulába mentem, teljesen kihalt volt. Azt sem tudom, hány óra lehetett. Kisvártatva azonban egy fiatal oktató kollégám jött le a lépcsőn (később a New York-i Építész Szövetség elnöke lett), és egy váratlanul megjelent öt-hat tagú fegyveres csoporthoz csatlakozott. Tanácsalanságomban nagyon megörültem, hogy én is velük tarthatok, de kérdéseimre azt a határozott választ kaptam: ők elmennek. Szemlématást zárt baráti csoport voltak, kollégám társait inkább fiatal munkásoknak néztem, mint hallgatóknak. Mivel csatlakozásomra nem tartottak igényt, nem próbáltam magamat rájuk erőszakolni.

Pár pillanat múlva egy építészeti adjunktus jött le az aulába, fehér köpenyben – az egyetemi oktatók e hivatali jelképében. igen aktív volt az október 23-a körüli napokban, tanszékről tanszékre járva agitált, kari viszonylatban a legelkeszebb néhányak közé látszott

tartozni. Igencsak meglepett, mikor engem meglátva odajött hozzám és felszólított, hogy én is vegyek fel fehér köpenyt. „Miért?” – kérdeztem. „Hogy az oroszokat fogadjuk.”

„Én nem azért jöttem, hogy az oroszokat fogadjam” – válaszoltam –, éppenséggel nem akarva egy ilyen jellegű fogadóbizottságban vele részt venni. (Ez a kollégám napokon belül külföldre ment, azt hiszem, ekkor járt utoljára az egyetemen.) Nemsokára egy másodéves mérnökhallgató jelent meg fegyveresen. Jól ismertem, előző évben tankörükben tanítottam. Erősen rövidlátó, kissé ügyetlen, igen jóindulatú fiú volt. Mindig meghatódom, ha rá gondolok. Azt hiszem, ő volt a hősiesség, a csendes hősiesség élő példája, mert neki, mikor fegyvert fogott, sokkal több mindent kellett legyőznie önmagában, mint másoknak. Mindvégig velünk maradt. Rövidesen azonban már hárman voltunk együtt, mert odajött hozzánk egy érettségi előtt álló gimnazista is – történetesen ismerős. 1945-ig egy közeli házban, ugyanazon az emeleten laktunk, az apja mérnök. (Rövid ideig volt csak velünk – legfeljebb talán a körtérre való érkezésünkig láttam.) Ha jól emlékszem, hármunkhoz aztán még valaki csatlakozott az aulában. Vagy az a fiatal építészeti oktató – értelmes és nyílt, az a típus, akit az ember rögtön jó barátjának tekint. (A kiállott izgalmak hatására szegény később a körtér egyik házának lépcsőjén olyan vesegörcsöt kapott, hogy haza kellett mennie. Szégyellte, bizonygatta, hogy majd elmúlik, végül sikerült rábeszelnem a hazamenésre. Azóta sem láttam.) Ha nem volt, aki negyediknek hozzánk csatlakozott, akkor csak az a másodéves építészhallgató lehetett, akiről a továbbiakban még szó lesz. Valószínűleg négyen, de legalábbis hárman áldogáltunk tehát az aulában, közel a főkapuhoz, mikor az ellenkező irányból berobbant egy pufajkás katona (a „pufajka” akkor még csak egy ruhadarabot jelentett!), aki szemlématást embereket keresett. Ez volt az elhatározó pillanat. Megörült, hogy fegyveresekkel találkozott, hozzánk jött, azt mondta, várjuk meg, rögtön visszajön. Néhány perc múlva újra megjelent, közölte, van egy üzemből teherautó az udvaron, a kis tank elektromos huzaljai viszont el vannak vágva. Katonánkból süttött a tettvágy. Tudta, hol vannak fegyverek az épületben, biztonság kedvéért azonban bejártuk a többi földszinti nyitott termet is, további fegyvereket keresve. Találtunk is a Gépjárműipari Tanszéken. Volt ott a fal mellett egy jó géppisztoly is, elcseréltem a mannlicheremmel. Így állván a helyzet a katona közölte, hogy odaáll a Dunaparti főbejáratához a teherautóval, felrakjuk a fegyvereket, lőszert, a tankelhárító folyadékos üvegekkel teli ládákat – és majd elmegyünk „valahová”. (Később, 1958-ban a Jövő Mérnöke c. egyetemi lap folytatódólagosan közölte az „ellenforradalom történetét” a Budapesti Műszaki Egyetemen, megállapítva, hogy egyetemünkön szervezték meg a körtéri ellenállást. Ha az itt leírtak „megszervezésnek” minősülhetnek, akkor ez volt az – és egy ismeretlen katona, egy minden rang nélküli honvéd volt a vezetője.) Minden úgy történt, ahogyan a katona mondta. Viszont a felrakodáskor már többen csatlakoztak

hozzánk, egy egyenruhás vasutas és még néhányan. Végül is hatan vagy heten kuksoltunk már a fegyverekkel és robbanószerekkel megrakott kocsi tetején. Felmerült az a gondolat, hogy a Várba menjünk. Mindenképpen szerettünk volna csatlakozni valamilyen másik ellenálló csoporthoz. A Várba menésről hamar letettünk, nem tudtuk, találunk-e ott másokat, nem éreztük elég „erősnek” egymagunkat ehhez a vállalkozáshoz. Lehet, kissé egérfogónak is véltük a Várat, azért féltünk oda menni – igaz, nem voltunk tízen sem. Vaktában vágunk hát neki a városnak, egyelőre – akkor még ezt hittük – a Móricz Zsigmond körtér irányába. Induláskor azzal biztattuk egymást, ha autónkat találhatjuk, egy pillanat alatt a levegőbe repülünk, nem fog fájni. Azok, akik a rakodásnál segítettek, mind fegyvert is kértek tőlünk, de nem adtunk, mert nem akartuk készletünket elaprózni – ezért aztán ők nem is csatlakoztak hozzánk. A Gárdonyi-szobornál elakadtunk, fegyvert kérők vettek körül bennünket, a kocsi fedélzetén magasra tartott tenyerek sűrű gyűrűje vett körül. Mindenki csak egyetlen géppisztolyt szeretett volna, szinte könyörögtek. A körtér szélére érve mindez megismétlődött, de itt még többen voltak. Az egyik házból kiszaladt egy férfi: „Maradjanak itt – kiáltotta, – volt katonatiszt vagyok –, ez egy jó hely (értsd: védhető) – maradjanak itt.” Nagy embercsapat közepén állt teherautónk, nem eresztettek tovább – megadtuk magunkat. A fegyver és muníció szétszórása hamar megtörtént: pillanatok alatt szétkapkodták. Hirtelen nagyon megsokasodtunk. Hányan lehetnek a felkelők? Isten tudja. Lehet, közel kétszázan, de százan mindenesetre. (Ezt már akkor is találgattuk.) Az sem teljesen kizárt, hogy egyeseknek volt már fegyvere a mi megérkezésünk előtt is. Szűkebb csoportunk a körtér 3/a sz. ház (a jelenlegi számozás szerint) egyik második emeleti lakásába szállásolta be magát, azaz, ide vezettek be bennünket.

A lakásban lakók nem voltak. Csoportunkhoz tartozott egy másodéves építéshallgató „Bagoly” fedőnévvel. (Lehet, hogy volt az a bizonyos „negyedik”, akivel az aulában összejöttünk.) Ő hívta magát így, lehet, hogy ez volt egyébként is a ragadványneve. Ő lett a „szobaparancsnok”. Nevünket egyébként nem mondtuk meg egymásnak. Harmadikos vagy negyedik gimnazista társunk megkérdezte másnap az enyémet, és meg akarta mondani a magáét, de figyelmeztettem, hogy jobb, ha minél kevesebbet tudunk egymásról. Velünk volt egy frissen végzett mérnök is, nemrég szerelt le a katonaságnál, mint mondta, nem gondolta volna, hogy néhány héten belül ismét fegyver lesz a kezében. Volt aztán velünk egy egyenruhás katona is – ő tudta egyedül a golyószórót kezelni, melyet egy asztalon helyeztünk el úgy, hogy ha az asztalt előre toljuk, azonnal jó kilövési lehetségre legyen az ablakon. De ez a katona másnap délben – értelmetlennek és kilátástalannak tartva az „egészet” – otthagyt minket; nem tartóztattuk. Volt velünk néhány fiatalabb gyerek is. Ezek jöttek-mentek, szervezetünk – amennyiben azt annak lehet nevezni –

legkevésbé sem volt katonai jelleg. Egy-két szomszédos házban is voltak felkelők, ezek között voltak azok is, akik a gépkocsin velünk jöttek. Nagyon sokan voltak a mozi tájékán is (Bartók Béla út 62.), de róluk keveset tudok – talán különösen hangzik, de számunkra ők már „messze” voltak. Mint az eddigiekből is kitűnt, a felkelők között sok volt a gimnazista, voltak katonaviselt fiatalok és igencsak fiatalok is, minden bizonnyal a környéken lakók minden rétegéből. Közénk tartozott természetesen a főszervező pufajkás katona is, de mindig talált magának valami tennivalót, és így kevesebbet volt közöttünk. Először is rögtön elhozta az egyetem kertjéből az említett kis ágyút, és a tér közepe táján állította le. Azután elhozta a kis tankot is. Kiderült ugyanis, mint mondta, hogy megrongáltsága folytán manőverezési képessége csaknem semmi, de valahogy eldöcög, muníciója van, kis tornya azonban csak izomerővel forgatható. A Himfy utcában, a Villányi út sarkán úgy helyezte el, hogy csöve az utóbbi felé irányult, merőlegesen. A nap további része voltaképpen eseménytelenül telt el, ellenség nem mutatkozott. A környéken lakó felkelők haza jártak enni, mi a ház lakóitól kaptunk este valami harapnivalót, egyesek hoztak is magukkal egy kis ennivalót.

A körtérnek a Gellérthegy tövében épült házai a hegy felé nyitottak, udvaraik kertesek, ezek további kertekhez kapcsolódnak, egészen a Ménesi útig szabad átjárást téve lehetővé. Ilyen volt a mi házunk is. A Gellérthegy felől jövő esetleges támadástól is tartva egy-egy őrt állítottunk az udvarokba, és őrt álltunk a Ménesi út–Himfy utca sarkán is. Itt napközben ketten-hárman voltunk, alkalmasszerűen váltva egymást; éjszaka ketten, kétóránkénti pontos váltással. Ezen a sarkon mesélte el nekünk egy katona, még a délelőtti folyamán, hogy miként foglalták el a szovjetek Budán a páncélosok laktanyáját. 3-án este a tisztek úgy állították le a tankokat, jó szorosan, hogy azok egymást mozgásukban akadályozzák és elejüket ne az udvar és kapu, hanem a laktanya fala felé fordítsák; ott álltak rajvonásban. Ezután le kellett ereszteniök a tankok hűtővizét (vagy még az üzemanyagot is? – erre nem emlékszem). 4-én aztán hajnalban megtámadták őket.

Első hullámban jöttek a szovjet tankok nagy tömegben, utánuk gyalogság páncéltörő kézi fegyverekkel. Bajtársai közül néhányan – hogy, hogy nem – beugrottak két tankba és a laktanyaudvar falát ledöntve megpróbálták kitörni, de abban a pillanatban, ahogy a falat áttörték, már ki is lőtték őket. A szovjetek ezután a legénységet szélnek eresztették – maga is hazamenőben volt. Később, úgy déltájban, egy öregasszony jött arra. Azt mondta, a Bartók Béla úti pékséghez igyekszik, mert azt hallotta, hogy ott még sütnék kenyeret. Aztán adott nekünk két töltényt, amit az utcán talált. „Maguk még tudják használni” – mondta, és olyan szeretettel kotorászta elő őket a szatyrából, mint aki édességet hozott a kisunokáinak. (Nem kizárt, hogy ez másnap történt.) Csendes lett volna a környék, hacsak a mi egyenruhás vasutasunk nem talál a kis ágyúba való lövedékeket – és sajnos, kezelni

is tudta az ágyút. Gyermekes örömmel pufogatott, esztelen lövöldözésével délutánig bosszantott mindenkit. Estefelé azonban – ha az időpontra jól emlékszem – lánctalpas járművek tömegének hosszantartó morájára lettünk figyelmesek. A zúgás kezdetben közeledett, majd kis mérvű távolodásából arra következtettünk, hogy a harckocsik a Citadella felé tarthattak. Másnap reggel feltételezésünk beigazolódott. A legfelső emelet egyik lakásából jól láttuk a szovjet katonákat, amint a Citadella falainak tetején álltak. Segített ebben egy távcsöves mannlicher is – úgy látszik, ilyen távcső is volt készleteink között. Valaki megpróbált rájuk lőni. Aztán nyomjelző lövedékkel tüzelve megfigyelhettük az igencsak ívelő röppályát. A tapasztaltak alapján még egy kísérlet történt a katonák megcélzására. Az, aki lőtt, esküdött rá, hogy látott egy katonát a falról leesni. Erősen kételkedtem, hogy el is találta volna. Bagoly délelőtt néhány társával a hideg, olykor esős éjszaka után sétálni ment a Gellérthegy oldalába és különös kalandjuk volt. Szembetalálkoztak egy magas rangú szovjet tisztet (vagy tisztet) vivő parancsnoki autóval. Mikor a mieink géppisztolyaikat rájuk fogták, ők azonnal feltartották a kezüket, nem is gondoltak ellenállásra. És mit tettek azok, akik felülkerekedtek? Intettek nekik, hogy menjenek tovább!!!

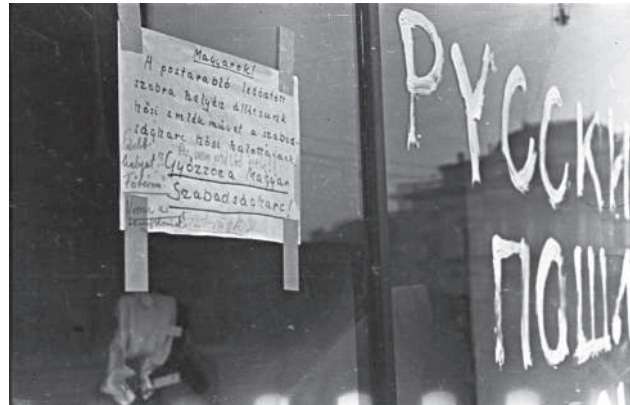
A Ménési út felső végén volt egy villa, ahonnan valaki – gyerek, őrült vagy provokátor – azonnal lőni kezdett, mikor valakit közeledni látott. Nem törődünk vele, mert igen messze volt. 5-én estig más nem is igen történt, ha- csak nem tekintem a város felől hangzó, többnyire folyamatos tompa ágyúdörgést, ami a Ménési út magasságában már meglehetősen erővel szólt. Mi már megszoktuk ezt az októberi napokban, de nem így volt vele az a francia újságíró, aki az Eötvös Kollégiumban szállt meg, és a déli órákban kimerészkedett kíséreléssel a kollégium kapujába. Minden dörrenésre felugrott a levegőbe, mint a Micimackó Malackája. Hozzá tartozik még a nap krónikájához, hogy a körtéri önkiszolgáló büfé derék vezetője és néhány munkatársa sem pihent ezen a napon. Mindenki kapott forró katona-feketekávé reggelire, nagy kondérokban házhoz lehetett vinni, a hozzávaló harapnivalóval. Főtt, meleg ebéddel is elláttak minket, akinek csak kellett, kapott – természetesen ingyen. Köszönet érte! 5-én már délután, mintha „lett volna valami a levegőben”. Akik közel laktak, sokan hazamentek tisztálkodni, családjukat meglátogatni. Bagoly is elment – minden bizonnyal a Bercsényi (építész) Kollégiumba. Ideiglenes távozását előre bejelentette, és mivel helyettesről kívánt gondoskodni, „szobaparancsnok-helyettes”-t kellett választanunk. A választás rám esett, és ezzel, mindössze 33 évesen, elértem katonai karrierem csúcsát. Az eltávozottak becsületére legyen mondván, estére mindannyian visszatértek. A sötétedésre való tekintettel, elsősorban az udvari és a Ménési úti őrség érdekében, hogy - ha valami történni fog - azok félreértésből esetleg egymásra ne lőjenek, jelszóban állapodtunk meg, és ezt a szomszédos

házak embereivel is közöltük. Zöld, Győzelem – volt a jelszó. Este 8 és 10 óra között voltam őrségben, már nem tudom, kivel, szokásos helyünkön, a Ménési út, Himfy utcai lépcső sarkán. Nem nagyon sokára lánctalpak egyre fokozódó morájára lettünk figyelmesek. Lassanként a morajhoz csörömpölő csikorgások is csatlakoztak. Tankok közeledtek a Villányi úton! Még elég távol voltak, mikor egyszerre megszólaltak a Citadellán elhelyezett ütegek.

Szórták tüzüket körös-körül minden irányba, mint azt nyomjelző lövedékeik jól mutatták. Rövidesen jégeső módjára hullottak a repeszek körülöttünk, mondtam is társamnak, húzódjunk be a mélyedésben lévő sarki kertes villa tövébe (Ménési út 16.), onnan is figyelhetjük még a terepet. Alig értünk oda, egy fiatal leány és fiú „harcos” rohant riadtan lefelé a hegyről, útjukat a lépcső felé véve, melynek aljában mi is álltunk. Biztosan ekkor estek át a tűzkeresztségen szegények. (Én azon 45-ben már alaposan átestem.) Megállítottam őket, mondtam, ne rohanjanak, és főként ne csináljanak pánikot odalent. Megfogadták. A Citadella tüzelése azonban nem maradt viszonzatlan.

Hallottunk napközben arról, hogy az ún. Sóstó táján (Tétényi út) magyar tüzerek ásták be magukat. A hír igaznak bizonyult. A mieink olyan jól irányzott és koncentrált tüzet zúdítottak a Citadellára, hogy az orosz ágyúk hamarosan elhallgattak. (Feltételezhető persze, akár ezzel párhuzamosan, mások is. Így az is, hogy, addigra a szovjetek befejezték előnyomulásuk tűzérési előkészítését, és további tüzelésük már saját csapataikat érthette volna.) A szovjet ágyúzás és a tűzérési párbaj nem tarthatott tovább hat-nyolc percnél; az utóbbi pedig legfeljebb két percig. Eközben a szovjet tankok begördültek a körtérre.

Faludy György 1956, TE CSILLAG (részlet)

Másnap, szerdán reggel: por, ágyúszó
és szenvedés; mégis, mikor átvágtam
a Hősök terén, mosolyognom kellett,
mert nem állt szobor többé a csizmában; –

csütörtök: lázrózsák mindenki arcán.
Földváry már kedd este elesett
a Rókus előtt. Szemközt, az iskola
padlásán felfegyverzett gyerekek; –

péntek: még több vér, tankok a Ligetnél.
Az ütegek torkolattüzeit
nézem éjjel és borzongok: a szörnyű
szépség most nálunk is megszületik; –

hat nap: a kénezett arcú halottak
apró csokorral mellükön, a járdán
(Köztársaság tér), röplapok, szorongás,
szemem előtt kis, tétova szivárvány; –

ölelkezés az Írószövetségben:
csomagolnak és indulnak haza;
feltépett sínek, utcák és fölöttünk
a szabadság liliom-illata; –

ezerhétszázhárom, nyolcszáznegyvennyolc,
és ötvenhat: egyszer minden száz évben
talpra állunk kínzóink ellen. Bármilyen
következik, boldogság, hogy megérttem; –

és újra péntek: a Dunánál állunk,
a nap áttör ködön, füstön. Talán
sikerül minden s az alkonyat bíbor
brokátja Szuszska lencsőke haján; –

és szombat: hajnalban csupa reménység,
de estefelé: nyakunkon a kés.
A keleti szemhatár mögött mocskos
felhők, nyugatról álszent rőfögés; –

mentünk a kétszázezerrel: nem bírok
újabb börtönt, s ha nem is jött velem:
Árpád óta bennem lakik az ország,
minden völgyét meg dombját ösmerem; –

a Bach-huszárok tankban tértek vissza:
eddig sem ápolta, s ha más föld takar,
mit számít az? és mit, hogy fiam majd
Dad-nek szólít és nem lesz már magyar?[...]

VÁROSNAPI ÜNNEPSÉG 2026.

Az alábbiakban Eöry Dénes polgármester ünnepi beszédét és köszöntőjét olvashatják:

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Visegrádiak!

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm Önöket Városnapi ünnepségünkön.

A városnap mindig különleges alkalom. Lehetőség arra, hogy egy pillanatra megálljunk a mindennapok sodrásában és együtt ünnepeljük mindazt, ami Visegrádot, mint otthonunkat számunkra különlegessé és szerethetővé teszi. Büszkeséggel tekintünk vissza városunk gazdag múltjára, formáljuk a jelent, és együtt készülünk a jövőre, egy olyan közösség tagjaiként, amely őrzi hagyományait, becsüli értékeit, és felelősséget érez a város jövője iránt.

Visegrád történetét nem csupán a nagy események, az épületek és az évszázadok formálták.

Egy város igazi értékét azok az emberek adják, akik itt élnek, dolgoznak, közösséget építenek, és nap mint nap tesznek azért, hogy környezetük, városuk és az itt élők élete jobb legyen.

A mai napon hat visegrádi polgárt ünneplünk és méltatunk, akik különböző hivatásokban, különböző életutakon járva, egyaránt sokat tettek Visegrádért, maradandó értéket adtak és adnak városunknak.

Vörös Ákos nyugalmazott lelkipásztor kitartó munkája végigkísérte és biztosította a református templom megépülését. Évtizedeken át végezte lelkési szolgálatát. Gyülekezetének nem csupán lelkipásztora, hanem lelki támasza, útmutatója és szeretetteljes gondviselője is volt.

Szok Iván festőművésznek számos emlékezetes és értékes alkotást köszönhetünk. A festészet és a szobrászat tudatos összekapcsolásával olyan egyedi műveket hozott

létre, amelyek nemcsak saját művészi értékét gazdagítják, hanem Visegrád hírnevét is öregbítik, maradandó értéket teremtve a város számára.

Tavasné dr. Tóth Mária fogszakorvos munkája során már a kezdetektől kiemelt figyelmet fordított a prevencióra és a gyermekek egészséges fogzatának megőrzésére. Tudásával, szakmai elhivatottságával és gondoskodásával hozzájárult ahhoz, hogy a fogápolás és a fogászati betegségek megelőzése, illetve kezelése az egészséges élet természetes és fontos részévé váljon.

Szigeti Jánosnak a református közösség javára végzett áldozatos munkáját és szolgálatát köszönhetjük. János bácsi a mai napig aktívan foglalkozik a református templommal kapcsolatos ügyekkel, elkötelezettsége és önzetlen közösségi munkája maradandó értéket teremt. Tevékenysége a következő generációk számára is követendő példa lehet.

Vaik Viktorné – számunkra Franciska néni – szintén a visegrádi közösségért végzett szeretetteljes és odaadó munkájáért részesül elismerésben. Kedves szavai és személyisége a házasságkötések és a közösségi programok alkalmával is maradandó nyomot hagytak mindazokban, akik találkoztak vele.

Dr. Hoffmann János kimagasló és széles körű háziiorvosi tevékenységével hosszú éveken át szolgálta Visegrád közösségét. Bár már Doktor úr nincs közöttünk, de szüleink, nagyszüleink máig emlékeznek szavaira és arra, hogy a nap minden percében elérhető volt és azonnal indult, hogy betegeit elláthassa. Hivatásában példamutató volt, emlékét pedig hálás szívvel őrizzük.

Mindannyian más módon adnak, mégis ugyanaz köti össze őket: tudásukkal, hivatásukkal, alkotásaikkal és emberségükkel tesznek azért, hogy környezetünk gazdagabb, közösségünk pedig összetartóbb és értékesebb legyen.

A mai ünnep egyik legfontosabb üzenete éppen ezért az, hogy érdemes tenni a városunkért, mert minden elhivatott munka, minden figyelmes gesztus, minden maradandó alkotás hozzájárul ahhoz a közösséghez, amelynek mindannyian részesei vagyunk.

Érdemes akkor is, ha a munkánk nem mindig látványos. Érdemes akkor is, ha nem kapunk érte azonnal elismerést. Érdemes azért, mert minden közösséget azok az emberek tesznek erőssé, akik időt, energiát és tudást áldoznak érte. A városi kitüntetés ezért több mint egy elismerés.

Egy közösség hálájának és megbecsülésének kifejezése azok felé, akik életükből, munkájukból és szívükből adtak nekünk, adtak Visegrádnak.

Tisztelt Kitüntetettek!

A mai napon Visegrád közössége köszönetet mond Önöknek.

Bízom abban, hogy az Önök példája másokat is arra ösztönöz majd, hogy tegyenek Visegrádért, mert minden közösségnek szüksége van olyan emberekre, akik nem azt kérdezik először, hogy „Mit kapok én ettől a várostól?“, hanem azt: „Mit tehetek én ezért a városért?”

Ha ezt a kérdést minél többen feltesszük magunknak, akkor Visegrád jövője jó kezekben lesz.

És akkor nemcsak megőrizzük azt a várost, amelyet elődeinktől örököltünk, hanem olyan Visegrádot adhatunk tovább a gyermekeinknek és unokáinknak, amelyben ők is megtalálják a helyüket.

Szívből gratulálok a díjazottaknak! A kitüntetések méltó elismerései életüknek és közösségünkért végzett áldozatos munkájuknak. Emléküket és mindazt, amit közösségünkért tettek, hálás szívvel őrizzük.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

(A fotókat készítette Bánk Erik fotográfus.)

VISEGRÁD VÁROS 2026. ÉVI KITÜNTETETTJEI

"VISEGRÁD TISZTELETBELI POLGÁRA" KITÜNTETÉS – VÖRÖS ÁKOS

Visegrádnak két templomépítője van. Az első, Hidas László plébános, akinek visegrádi szolgálata alatt fejeződött be a római katolikus templom építése, a másik, Vörös Ákos, akinek lelkipásztorsága alatt készült el, és 2009 pünkösdjén szentelték fel a református templomot. A katolikus templom Schade Lénárd esztergomi építőmester tervei alapján született meg, a református templomot Kocsis Ágnes és Baracsi Erzsébet (Vörös Ákos felesége) tervezték.

Vörös Ákos 1950-ben született Budapesten. Nagy családból származik, a nyolc gyermekből hárman is végeztek teológiát. Az akadémia 1973-ban jeles eredménnyel fejezte be Budapesten, majd 1977–78-ban a Kelet-németországi greifswaldi Ernst Moritz Arndt Egyetem teológiai fakultásán tanult. Ezt követően Budapest Külső-Józsefvárosi lelkészként szolgált 13 évet, innen 1994-ben a dunabogdányi egyház presbitériuma hívta meg. A meghívás elfogadásában nem kis szerepet játszott, hogy felesége, Baracsi Erzsébet, akivel 1988-ban kötött házasságot, bogdányi lakos volt. Félig-meddig tehát hazajöttek a Dunakanyarba.

Dunabogdányi felszentelése után az új lelkészt még abban az évben az esperes felkérte a visegrádi missziói egyház pásztorolására is. Vörös Ákos negyedszázadon át volt Dunabogdány és Visegrád lelkésze. Hetvenévesen, 49 év szolgálati idő után ment nyugdíjba. Parókus lelkészi munkája mellett hitoktatást is végzett Dunabogdányban és Visegrádon, ahol az Erdei Iskolát is ellátta. Emellett rendszeresen tartott istentiszteletet a szentgyörgypusztai öregotthonban és – Kalász István atyával megosztva – a Gizellatelepi Kórház kápolnájában. Ákos ökumenikus nyitottsággal viszonyult a katolikussághoz. A katolikusok

meleg szívvel emlékeznek arra az időszakra, amikor templomuk felújításakor a szentmisék a református templomban voltak. A hívek számára nagyon népszerűek voltak az Ökumenikus Imahetek rendezvényei és az ezekhez kapcsolódó szeretetvendégségek.

Vörös Ákos a lelkeszi munkája mellett is tanult, állandóan képezte magát. 2000 és 2003 között mentálhigiénés szakemberré fejlesztette magát a Semmelweis Orvostudományi Egyetem mentálhigiéné tanszékén. Ezzel a diplomával 9 éven át a Leányfalui Öregotthonban lelkgondozóként is dolgozott.

Ami a lelkeszi munkáját illeti, a prédikáláson, lelkgondozáson és tanításon túl egymást követték az építkezések gyakorlati kihívásai is. A munkálatok szakmai részében hatalmas segítséget jelentett építész felesége, Erzsébet és nem lehet említés nélkül hagyni a hűség gondnokokat, Pályi Gyulát és Szigeti Jánost s a presbitereket sem. Dunabogdányban templomot, parókiát renováltak, Visegrádon pedig a gyülekezet

telket vásárolhatott, és felépülhetett itt Közép-Európa egyik legszebb modern, protestáns temploma.

De a gyülekezetek gondozása mellett, mint családapa kivette a részét az otthoni munkából. Öt gyermeke - három leány és két fiú, akiknek mind felsőfokú végzettsége van - nevelésén túl, biztos háttérrel biztosított felesége munkájához, akik később házastársi hűséggel gondozott a súlyos szenvedések idején.

Vörös Ákos nem hanyagolta el a közéleti tevékenységet sem, 1995 óta a Szent György Lovagrend tagja, és az Esterházi János Társaság munkájában is aktív szerepet vállalt, Dunabogdányban pedig szervezője volt a felvidéki kitelepítettek és az Erdélyből menekültek évenkénti megemlékezéseinek is. A visegrádi templom épületegyüttese pedig a gyülekezet hatósugarán túlmutató egyházi konferenciáknak is otthont adott.

Vörös Ákos csendes, gyülekezetmegtartó munkáját, emberi elfogadottságát, a mai napig tisztelet övezi, népszerűsége nyugdíjba vonulása után sem csökkent.

"VISEGRÁD TISZTELETBELI POLGÁRA" KITÜNTETÉS – SZKOK IVÁN

Szok Iván 1944. június 19-én született Szombathelyen. Családját 1950-ben az államosítás időszakában innen telepítették ki Visegrádra. A hatéves gyermek így ismerte meg a várost, mely később olyan helyé vált számára, ami egész életművében visszhangzik. Rajztehetségére is itt figyeltek fel először komolyabban. A művész visszaemlékezése szerint tanárai pozitív visszajelzései erősítették meg benne azt a korán kialakult bizonyosságot, hogy képzőművész szeretne lenni. 1963 és 1970 között a Magyar Képzőművészeti Főiskolán tanult. Már fiatalon fontos volt számára, hogy a művészet ne zárkózzon el a közönségtől: ars poeticájában az „érthető magyar beszédet” emeli ki és a műfaji korlátok lebontását tartja alapvetőnek. Nem pusztán formát keres, hanem történetet akar elmondani. Pályájának fontos állomása volt, amikor harmincéves korában önálló kiállítása nyílt a Műcsarnok Kamaratermében.

Szok Iván művészetének egyik legjellemzőbb vonása, a festészet és szobrászat tudatos összekapcsolása. Egyszerre használja a festő színérzékét és a szobrász térbeli gondolkodását. Festett domborműveket, plasztikus képeket, színezett szobrokat készít, valódi tárgyakat is beépít műveibe, melyek visszatérő témája az ember, a történelem és az emlékezet. Ez a szemlélet különösen jól érzékelhető visegrádi munkáin, amelyeken a személyes helyismeret és a nemzeti múlt iránti érdeklődés egyaránt megjelenik. A város történelme, természeti környezete és közössége többször közvetlen művészi témává vált nála. Munkái nem különálló dísz tárgyakként jelennek meg, hanem konkrét visegrádi terekhez kapcsolódnak: mozihoz, lépcsőhöz, vendégházhoz, lakóépülethez. Így az életmű egy része szó szerint beépült Visegrád városi szövetébe.

Egyik legfontosabb alkotása a Duna Mozi nézőterét meghatározó, Visegrád ezer éve című murális mű, mely a terem falának felső sávján és a mennyezeten látható. A kompozíció a város múltját és jelenét kapcsolja össze: történelmi utalások, a táj motívumai, és kortárs diákportrék egyaránt megjelennek benne. Az alkotás így nemcsak történelmi tabló, hanem a városi identitás képi összefoglalása is.

A művész történelem iránti érdeklődésének további visegrádi példái a Görgei Artúrt ábrázoló két szobra, melyek értelmezése különösen érdekes. A Görgeylépcsőn az idős, szemlélődő, sokat megélt tábornok jelenik meg; a Vendégház a tábornokhoz szálláshely

kertjében ezzel szemben a fiatal, határozott hadvezér. Vagyis ugyanannak az embernek két életszakasza áll egymással párbeszédben miközben Visegrád saját Görgei-emlékezetét is gazdagítja.

Több évtizedes alkotói pályájának országos szintű elismerése 2023-ban következett be, amikor kiemelkedő képzőművészeti tevékenysége elismeréseként Munkácsy Mihály-díjban részesült. A díj egy olyan életművet ismert el, amelynek sajátossága a műfajok közötti átjárás, a figurativitás, a történelmi és emberi témák iránti következetes érdeklődés. Szok Iván életútjában Visegrád nem egyszerűen egy lakóhely vagy alkotói

állomás: gyermekkorának meghatározó helyszíne, művészi tehetségének egyik első felismerési terepe, majd évtizedekkel később számos jelentős munkájának színtere lett. A városhoz fűződő kapcsolata ezért egyszerre életrajzi, érzelmi és művészi természetű. Éveken keresztül vett részt az Áprily-héten megrendezésre kerülő gyermekrajzverseny zsűrijében, valamint több alkalommal ajánlotta fel alkotásait jótékony célú árverésre az Áprily-bálban. Számos kiállítása mellett alkotásai a 2009. évi városi naptár lapjain is szerepeltek. Szok Iván azon különleges művészek egyike, aki tevékenysége által beírta magát Visegrád történelmébe. Városunk ezzel a díjjal fejezi ki iránta érzett tiszteletét és megbecsülését.

NIEDERMÜLLER JÓZSEF DÍJ (ÉLETMŰDÍJ KATEGÓRIA) – TAVASNÉ DR. TÓTH MÁRIA

Tavasné dr. Tóth Mária a Budapesti Orvostudományi Egyetem Fogorvosi Karán végezte tanulmányait. Amikor 1970-ben Visegrád megkapta az önálló fogorvosi státusz biztosításának lehetőségét, az akkori előírások szerint egy friss diplomás fogorvost kellett felvenni. A szentendrei főorvos őt ajánlotta az állásra. Egy raktárból alakították ki számára az ellátáshoz szükséges helyiséget. Hasznos tapasztalatokkal érkezett Visegrádra, mivel korábban Kalocsán is dolgozott, ahol igen sok érdekes esettel találkozott. Idős parasztemberek, akik még életükben nem jártak fogorvosnál, a helyi szovjet laktanya és a börtön lakói is a páciensei közé tartoztak.

Visegrádon ismerkedett meg Tavas Imrével, aki az ország első restaurátorai közé tartozott, nem csak időrendileg, hanem szakmai tudása alapján is. 1972-ben házasodtak össze, Három gyermekük született, Ágnes, Péter és Judit, aki jelenleg vele dolgozik a fogorvosi rendelőben és segíti a munkáját. Sajnos Imre bácsi már 9 éve nincs közöttünk.

Tavasné dr. Tóth Mária szakmai pályafutása során mindvégig a prevenciót tartotta a legfontosabbnak. 1971-ben Zürichben vett részt egy továbbképzésen, aminek

tapasztalatait beépítette a napi munkába. 1972-ben száj-és fogbetegségek témakörben tanult tovább, majd 1992-ben a gyermekfogászat területén szakvizsgázott. Prevenciós munkája során az óvodások és iskolások fogait félfévente ellenőrizte és ellátta. Az oktatási intézményben vetített képes előadásokon keresztül ismerhették meg a gyerekek a különböző fogbetegségeket és azok megelőzésének lehetőségeit. Munkájának hamarosan látható eredménye lett, a szúvas fogak száma jelentősen lecsökkent. Marika néni sikeréről a gödöllői nemzetközi kongresszuson és a Fogorvosi Szemlében is beszámoltak. Mindig azt hangsúlyozta, hogy a gyerekek fogainak ápolása nem a fogászaton kezdődik, hanem az anyaméhben. Nagyon fontos, hogy a szülők együttműködjenek vele, hiszen csak így lehet eredményes a fogorvos munkája. Az elmúlt évtizedekben Marika néni folyamatosan a jó kapcsolat fenntartására törekedett az iskola és az óvoda munkatársaival, és ezt az intézmények vezetőivel is sikerült kialakítania.

Tavasné dr. Tóth Mária neve összefonódott a lelkiismeretes betegellátással. Pályája során generációk mosolyát adta vissza, és nemcsak a fogakat gyógyította, hanem a betegek félelmeit is eloszlatva emberségével. Különös figyelmet szentelt a legkisebbek fogászati megelőző és gyógyító kezelésére, áldozatot nem kímélve gondozta nemcsak a visegrádi, hanem a kisoroszi gyerekeket is, a fogszuvasodás és fogágybetegségek szűrése és kezelése élethivatásává vált. Tevékenységét a legmagasabb szintű szakmai igényesség, a folyamatos megújulási vágy és a tudomány iránti alázat jellemezte.

Köszönjük azt az áldozatos munkát, amelyet a közösség egészségéért és a fogorvosi hivatás tekintélyének megőrzéséért tett. További életéhez jó egészséget kívánunk!

NIEDERMÜLLER JÓZSEF DÍJ (ÉLETPÁLYAKÖZI KATEGÓRIA) – SZIGETI JÁNOS

Szigeti János 1943 október 24-én született Budapesten. Kisgyermekként Angyalföldön, majd Pestlőrincen nevelkedett. Középiskolai tanulmányai után a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karára szerzett diplomát.

Nős, felesége Lőrincz Mária Ilona az Áprily Lajos Általános Iskola nyugalmazott tanárnője, akivel 1975-ben kötött házasságot. Négy gyermeke és 9 unokája van.

1975-től 1978-ig az Út- és Vasútépítő Vállalattól hároméves kiküldetésen az NDK-ban, a haldensleben-i kerámiagyár építésén dolgozott, mint építőmérnök. Az 1978-as hazatérés után az immár gyermekekkel bővült család Visegrádra költözött. Ekkor helyezkedett el a Pilisi Parkerdő Főépítészvezetőségénél, ahol a 11-es út visegrádi szakaszának, valamint a Pilisszentlászló-lepenicei út tervezési és kivitelezési munkáiban vett részt. A rendszerváltás után a Swietelsky Zrt.-nél és a Mahíd 2000 Zrt.-nél tevékenykedett, egészen 2004-es nyugdíjba vonulásáig.

NIEDERMÜLLER JÓZSEF DÍJ (KÖZÖSSÉGI KATEGÓRIA) – VAIK VIKTORNÉ

Vaik Viktorné Franciska Visegrádon született. Már egészen fiatal korától aktív tagja a helyi közösségnek. Sok-sok éven át dolgozott a postán majd a polgármesteri hivatalban. Mindkét helyen a pontos, precíz munkavégzés jellemezte, segítőkészsége mindenki számára ismert.

Szigeti János mindig is aktív résztvevője volt a Visegrádi református egyházközség életének. Ez a kapcsolat azonban még szorosabbá válik, amikor 1997-ben pót-presbiterre választják, majd a tisztújító közgyűlésen 2006. januárjában már, mint presbiter kap helyet a testületben. Megbízatása a mai napig fennáll, jelenleg Kenéz Attilával együtt képviselik a visegrádi leányegyházat a dunabogdányi presbitériumban.

A formális szerepvállaláson túl azonban felbecsülhetetlen az a munka, amit végez a református közösség érdekében. Sokan nem is tudják, hogy a 2009 pünkösdi templomszentelés óta Szigeti János milyen alázattal, csendben és kitartóan végzi feladatát: kézben tartja az üzemeltetést és a karbantartást. A technikai kérdések szervezése mellett a jó gazda gondosságával és féltésével óvja és ápolja a templomot, hogy az minden alkalommal méltó módon adhasson helyet az istentiszteletre összegyűlő közösségnek.

Szigeti János 2005-től tagja a katolikus templom Szent János Kórusának is, mely tagság egyben szép megnyilvánulása az ökumenének is. Szerepvállalása jó példa arra, hogy azokat a pontokat kell keresnünk, melyek összekötnek bennünket, és nem azokat, melyek szétválasztanak.

Hat évig tagja volt a Német Nemzetiségi Énekkarnak is, de általánosan elmondható, hogy a város kulturális életének érdeklődő, aktív tagja.

A város a Niedermüller József díj odaítélésével Szigeti Jánosnak azt a sok munkát kívánja megköszönni, melyet a református közösség érdekében évtizedek óta végez kitartóan és alázattal. Kívánunk neki jó egészséget, hogy még sokáig örömet lelhesse a közösségben.

Mindig volt egy kedves szava a hozzá fordulókhöz, bizalommal kereshették őt városunk polgárai, és ugyancsak jó kapcsolatot ápolt munkatársaival, valamint a mindenkor települési önkormányzat tagjaival.

Mélyen vallásos ember, aki gyermekeit, Mónikát és Dórát is e szerint nevelte. A hit és az egyház életének egyik legfontosabb része. Édesanyja nyomdokain járva hosszú évekig volt a Duna-parti Mária kápolna gondnoka. Nagy műgonddal végezte az épület külső és belső takarítását, a díszítést, a szertartások előkészítését, és a szükséges karbantartási munkálatok megszervezését. Mindenki tudta, hogy az általa vállalt feladatok jó kezekben vannak. Betegsége ellenére a mai napig végez pénzügyi, adminisztrációs feladatokat a plébánián, ahol vezeti a nyilvántartásokat és heti 2 alkalommal ügyeletet is vállal. Vaik Viktorné 2011-től tizenhárom éven át volt a Visegrádi Nyugdíjas Klub elnöke. Már elnöksége előtt is sokat segített Horváth Margitnak, a korábbi klubvezetőnek,

így pontosan tudta, hogy mire vállalkozik. A tagság igényeit és kéréseit mindig szem előtt tartva szervezte a foglalkozásokat, fáradhatatlanul kereste a támogatókat, hogy minél több színes programot és kirándulást tudjon megvalósítani a Klubba járók legnagyobb öröme. Önzetlen munkája eredményeként sok-sok felejthetetlen emlék fűződik Franciska néni nevéhez. A bajban is számíthattak rá a visegrádi idősök, hiszen a pandémia idején is igyekezett tartani a kapcsolatot mindenkivel. Biciklivel járta a várost, mézet és vitaminokat vitt, akinek szüksége volt rá.

"PRO URBE VISEGRÁD" KITÜNTETÉS POSZTUMUSZ – DR. HOFFMANN JÁNOS

A kitüntetést néhai dr. Hoffmann János lánya, Hoffmann Ágnes vette át.

Dr. Hoffmann János 1916. december 26-án született a délvidéki Csóka településen.

A középiskolát Temesváron, a piarista gimnáziumban végezte el. Orvostanulmányait a kolozsvári egyetem orvoskarán abszolválta. Avatása után a klinika belgyógyászatán, valamint a dési kórház belosztályán dolgozott dr. Bencsáth Aladár mellett.

A második világháborúban katonaorvosként szolgált; Németországban esett amerikai hadifogságba. Hazatérése után Tatárszentgyörgyön a település körzeti orvosa lett.

1946-ban megnősült, felesége a Gyergyószentmiklósról származó Kassai Katalin lett. Két gyermekük született, Katalin és Ágnes. Dr. Hoffmann János életének fontos része volt Erdély, szabadságát sokszor töltötte ott. Szeretett nagyokat kirándulni. 1948-ban felfoghatatlan tragédia érte a családot. A 3 éves Katalin diftériás lett és meghalt.

Még Tatárszentgyörgyön éltek, amikor behívták katonaorvosnak. Szolgálatát a kecskeméti repülő századnál töltötte. 1953-ban leszerelt a repülősektől és visszament Tatárszentgyörgyre.

1954-ben innen pályázott eredményesen a visegrádi körzeti orvosi állásra. A Fő utca 14-ben szolgálati lakást kapott, melyben két helyiséget használt rendelőnek, az új

Ugyancsak hosszú évek óta aktív tagja a város két énekkarának. A német nemzetiségi- és az egyházi kórus fellépésein minden alkalommal jelen van, legyen szó ünnepségről, búcsúról vagy szüreti bálról.

Vaik Viktorné Franciska néni követendő példával szolgált mindannyiunk számára. Visegrád közösségeért végzett tevékenységével kivívta a város elismerését. Hálánk jeléül a Niedermüller József díjat adományozzuk neki.

rendelő elkészüléséig. Kezdetben Visegrád- Kisoroszi-Dunabogdány területén tevékenykedett. Betegeit biciklivel, motorkerékpárral majd Wartburgjával kereste fel. Az is előfordult, hogy gyalogosan, a befagyott Dunán ment Kisorosziban élő fekvőbetegeihez. Katonás, szigorú ember volt. Állandó, éjjel-nappali szolgálatban volt. Betegei szerették, halála után is nagy szeretettel emlékeztek rá. Még igazi körzeti orvos volt: fogat húzott, kisebb sebészeti ellátásokat végzett, szülést is vezetett.

Anyanyelvi szinten beszélt németül, sajátja volt a sváb dialektus, így a németajkú sváb lakosság is megértette, megszerette. Templomba járó, vallásos ember volt. Akkor is elment a misére amikor ez még „bűn” volt. A visegrádi katolikus pap rendszeres vendége volt.

A Visegrádi Alkotóház írói is a páciensei közé tartoztak, akik időnként vendégként is meglátogatták őt a lakásában.

Gyógyította a kitelepített embereket, összejöveteleket szervezett számukra, partikon hallgatták Karády Katalin bakelit lemezeit.

Megélte és látta felnőni unokáit, Katit (1979) és Kingát (1981).

1980-as évek közepétől betegeskedett, kezelésekre szorult. Az 1990-es évek vége felé ágyban fekvő beteg lett, otthonában felesége ápolta. 1997 augusztus 10-én otthonában hunyt el. Végso nyughelye a visegrádi temető kriptájában található, itt nyugszik szerettei és rokonai közelében.

Dr. Hoffmann János felesége asszisztensi segítségével több évtizeden át látta el lelkiismeretesen a betegeket. Tisztességes, példaértékű munkát végzett. Egy személyben volt háziorvos, gyermekorvos, szülész, nőgyógyász. Még ma is élnek olyan visegrádi polgárok, akik az ő segítségével jöttek a világra. Sokan máig emlékeznek arra, hogy bármikor elérhető volt és ha a szükség úgy kívánta, akkor házhoz ment. Vizsgálatai alaposak voltak, a fekvő betegeket rendszeresen látogatta. Nagyon jó diagnosztika volt. Olyan ember, aki magabiztos hozzáállásával nyugalmat árasztott és maximálisan bízhattak benne a hozzá fordulóknak.

(A fotókat készítette Visegrád Város Önkormányzata megbízásából Bánk Erik fotográfus.)

FELHÍVÁS SZOCIÁLIS CÉLÚ TÚZIFA IGÉNYLÉSÉRE

Felhívjuk a visegrádi lakosok figyelmét arra, hogy sikeres pályázatunknak és a kormányzati támogatásnak köszönhetően **Önkormányzatunk idén is lehetőséget tud biztosítani pályázati úton nyert tűzifa szociális alapon történő igénylésére.**

Változott az igénylők köre és a nyomtatvány!

Az igényeket a KÉRELEM SZOCIÁLIS TÚZIFA IGÉNYLÉSÉHEZ NYOMTATVÁNYON a kért mellékletekkel kell benyújtani Visegrád Város Önkormányzat (2025 Visegrád, Fő u. 81.) részére címezve. A kérelemben a kérelmező köteles a jogosultság megállapításának feltételeiről nyilatkozni és azokat igazolni, valamint jövedelemigazolást magára és családtagjaira vonatkozóan csatolni.

A nyomtatvány a Visegrádi Polgármesteri Hivatalban kérhető.

Az önkormányzat vissza nem térítendő természetbeni támogatásként tűzifát biztosíthat:

- a) a Szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény szerinti aktív korúak ellátására, időskorúak járadékára, vagy – tekintet nélkül annak természetbeni vagy pénzbeli formában történő nyújtására – települési támogatásra *(e támogatásban részesülők közül különösen a lakhatáshoz kapcsolódó rendszeres kiadások viselésével kapcsolatos támogatásban részesülők)* jogosultnak, vagy
- b) a Gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvényben szabályozott, halmozottan hátrányos helyzetű gyermeket nevelő családoknak, vagy
- c) a rendszeres gyermekvédelmi kedvezményben részesülő családoknak, vagy
- d) az egyszülős háztartásoknak, vagy
- e) annak a családnak, amelyikben rokkantsági ellátásban részesülő személy, vagy tartósan súlyos beteg vagy fogyatékossgal élő személy van, vagy
- f) azoknak a 65. év feletti egyedül élő nyugdíjasoknak, akiknek a nyugdíja nem éri el a 150.000.-Ft-ot, vagy
- g) a 3 vagy több gyermeket nevelő családoknak,
- h) a 65 év feletti nyugdíjasoknak,

Aki a fenti feltételeknek nem felel meg, rendkívüli települési támogatást kérhet.

A nyomtatványon felsorolt mellékletek csatolása kötelező, a támogatások jövedelemhez kötöttek.

Jogosultsági feltétel továbbá, hogy a kérelmező ingatlanának fűtése tűzifával vagy vegyes tüzeléssel legyen megoldva, melyről írásban nyilatkoznia kell (a KÉRELEM NYOMTATVÁNYON aláhúzendő).

Az Önkormányzat vállalja a tűzifa ingyenes házhoz szállítását.

A kérelmek benyújtásának határideje: 2026. november 30. hétfő, 16 óra

A szociális célú tűzifa támogatást – a Képviselő-testület által átruházott hatáskörben – az Ügyrendi, Népjóléti, Sport és Kulturális Bizottság állapítja meg. Az ezzel kapcsolatos döntéseket a decemberi ülésén hozza meg a Bizottság. A döntésről Határozat útján, míg a kiszállítás időpontjáról telefonon értesülnek a Támogatottak.

BURSA HUNGARICA ÖSZTÖNDÍJPÁLYÁZAT

Az Oktatási és Gyermekügyi Minisztérium megbízásából a Nemzeti Kulturális Támogatáskezelő nyílt pályázat keretében meghirdette a Bursa Hungarica Felsőoktatási Önkormányzati Ösztöndíjpályázatot felsőoktatási hallgatók számára a 2026/2027. tanév második és a 2027/2028. tanév első félévére vonatkozóan. A pályázat célja az esélyteremtés érdekében a hátrányos helyzetű, szociálisan rászoruló fiatalok felsőfokú tanulmányainak támogatása. Visegrád Város Önkormányzata az elmúlt évekhez hasonlóan csatlakozni kíván a Minisztérium által meghirdetett ösztöndíjrendszerhez.

A program keretében olyan szociálisan hátrányos helyzetű felsőoktatásban résztvevő hallgatóknak folyósítható az ösztöndíj, akik a települési önkormányzat illetékességi területén lakóhellyel rendelkeznek, felsőoktatási intézményben (felsőoktatási hallgatói jogviszony keretében) teljes idejű (nappali tagozatos) képzésben vesznek részt. A többszintű támogatási rendszer pénzügyi fedezetét három forrás szolgál: a települési önkormányzati, a vármegyei önkormányzati, valamint – az Oktatási és Gyermekügyi Minisztérium finanszírozásával – a felsőoktatási intézményi költségvetésben megjelenő elkülönített forrás.

A pályázat benyújtásához a Bursa Hungarica Elektronikus Pályázatkezelési és Együttműködési Rendszerében (a továbbiakban: EPER-Bursa rendszer) pályázói regisztráció szükséges, melynek elérése:

<https://bursa.emet.hu/paly/palybelep.aspx>

Azoknak a pályázóknak, akik a korábbi években regisztráltak a rendszerben, már nem kell újra regisztrálniuk. Ők a meglévő felhasználónév és jelszó birtokában léphetnek be az EPER-Bursa rendszerbe. **A személyes és pályázati adatok feltöltését követően a pályázati űrlapot kinyomtatva és aláírva, a kiírásban meghatározott, csatolandó mellékletekkel együtt a Visegrádi Polgármesteri Hivatalban kell benyújtaniuk a pályázóknak 2026. november 5. napjáig.**

A Bursa Hungarica ösztöndíjrendszerénél az előző évekhez hasonlóan „A” és „B” típusú pályázat kerül kiírásra:

- <https://emet.gov.hu/bursa-2027-a-felhivas-palyazok-reszere>
- <https://emet.gov.hu/bursa-2027-b-felhivas-palyazok-reszere>

NEM ÁRT TUDNI – GYAKRAN ISMÉTELT KÉRDÉSEK:

- <https://emet.gov.hu/app/uploads/2023/08/Gyakran-ismetelt-kerdesek.pdf>

Visegrád Város Önkormányzata,
Visegrádi Polgármesteri Hivatal

SZELEKTÍV HULLADÉKGYŰJTÉS

Ebben a hónapban a szelektív hulladékgyűjtés napjai: **2026. október 8. és 22.**

A szolgáltató munkatársai a kora reggeli órákban érkeznek a településre, ezért arra kérjük Önöket, hogy az elszállítás napját megelőző este tegyék ki ingatlanaik elé a szelektív hulladékkal megtöltött átlátszó zsákokat és a szelektív hulladékgyűjtő edényeket.

Zöldhulladék begyűjtésének napja

Ebben a hónapban a zöldhulladék begyűjtésének napja: **2026. október 2. péntek**

A zöldhulladék gyűjtésbe tartozó anyagok: falevél, fűnyesedék, gyom zsákolva (átlátszó zsák); gallyak, ágak kötegelve, maximum 1 m hosszúságig és 5 cm átmérőig

ELŐZETES ÉRTESÍTÉS LAKOSSÁGI, VESZÉLYES ÉS ELEKTRONIKAI HULLADÉK GYŰJTÉSÉRŐL

Értesítjük a Tisztelt Lakosságot, hogy terveink szerint Visegrádon a háztartásokban keletkezett veszélyes és elektronikai hulladék összegyűjtése 2026. november végén lesz. További részletek a következő lapszámban.

ÖSSZEFOGÁS ÉS HŐSIES HELYTÁLLÁS A MAGAS KÖZBEN – KÖSZÖNET A TŰZOLTÓKNAK ÉS FELHÍVÁS SEGÍTSÉGNYÚJTÁSRA!

Tisztelt Visegrádiak!

Szeptember 11-én, péntek reggel sajnálatos tűzeset történt városunkban, a Magas közben, ahol kigyulladt egy családi ház. A legfontosabb hír, hogy a tulajdonos szerencsére még időben ki tudott menekülni az épületből, így személyi sérülés nem történt.

Visegrád Város Önkormányzata nevében hálásan köszönjük a kikerkező egységek megfeszített munkáját. Különös büszkeséggel és elismeréssel tartozunk a Visegrádi Önkéntes Tűzoltó Egyesületnek, akik a riasztást követően 8 fővel elsőként érkeztek meg a helyszínre.

Köszönjük Meggyesi Balázs parancsnok, Czaga Miklós, Balog Tünde, Lénárd Dávid, Oláh Péter, Rolinek Róbert, Nódl István és Cseke Péter áldozatos és bátor munkáját!

Gyors és szakszerű beavatkozásuk kulcsfontosságú volt abban, hogy a tűz nem terjedt át a szomszédos épületekre, és sikerült elkerülni egy nagyobb katasztrófát. Szakszerű helytállásukat bizonyítja, hogy az oltási munkálatok közben négy gázpalackot is kihoztak az égő házból.

A mostani, rendkívül gyors reagálás is igazolja, mekkora jelentősége van az infrastrukturális fejlesztéseknek: az idén átadott új, fűtött tűzoltó szertár immár méltó és megfelelő körülményeket biztosít a gépjárművek, felszerelések tárolására és a magas szintű készenlét

fenntartására, ami éles helyzetben életet és értéket menthet.

Példaértékű volt az az összefogás is, ahogy a Katasztrófavédelmi Művelti Szolgálat (KMSZ) irányítása alatt a szentendrei, esztergomi és budapesti hivatásos, valamint a leányfalui és szigetmonostori önkéntes tűzoltók közösen, több vízsugárral fékezték meg a lángokat. Hálásan köszönjük mindannyiuk munkáját!

Bár a legrosszabbat a tűzoltók hősiességének hála sikerült megelőzni, az anyagi kár sajnos jelentős.

Kérjük, aki teheti, lehetőségeihez mérten támogassa a károsult családot a talpra állásban az alábbi számlaszámon:

- **Számlatulajdonos:** Keresztelő Szent János Visegrád Alapítvány
- **Adószám:** 18724233-1-13
- **Számlavezető bank:** MBH Bank
- **Bankszámlaszám:** 64700038-30100220-00000000
- **Közlemény:** „támogatás - tűz”

Vigyázzunk egymásra!

Eöry Dénes
polgármester

RENDAHAGYÓ ISKOLAKEZDÉS AZ ÁPRILYBAN

Szeptember 1-én ünnepélyes tanévnyitóval kezdődött az új tanév. Kis elsőseinket elkísérték óvónők és kedves műsorral kedveskedtek nekünk. Stefanich Klára főigazgató asszony beszédében külön köszöntötte az iskolánkba újonnan érkező diákokat és az elsős tanító nénit, Czuppon-Bunkóczy Tündét. Laczkovics László, 5. osztályos tanuló az alábbi német nyelvű verssel örvendeztetett meg minket.

*Gedicht Zum Schulanfang
Heut' fängt für dich die Schule an.
Ich hoffe, du hast Spaß daran.
Bald wirst du lesen, rechnen, schreiben
und auch viele Späße treiben.
Neue Freunde wirst du finden,
und manche Prüfung überwinden.
Genieß die Zeit, die vor dir liegt,
weil allzu schnell sie oft verfliegt.*

(Gedichtet von Nadine von www.geschichten-haus.com)

Az idei évben különösen nagy figyelmet fordítottunk arra, hogy a visszatérés az iskolába zökkenőmentes és élménydús legyen. Kollégáinkkal mindannyian arra törekedtünk, hogy változatos programokkal színesítsük az iskolai létet, a közös munka eredményeként nagyon jó ötletek születtek.

Szeptember 2-án nagy sikert aratott a hagyományteremtő jelleggel megszervezett piknik. Az egész iskola kivonult az épület melletti füves területre. A szülők által beküldött pokrócokra ültünk és zene mellett elfogyasztotta mindenki a tízórait és a beküldött finomságokkal megkínáltuk egymást. Ezúton is köszönjük a szülők támogatását!

A közös pikniket követően az alsó tagozatos osztályok egy természetfelfedező bingójáték keretében indultak útnak. Volt, aki az erdőben kutatta a természet kincseit, mások a Duna-parton vagy a környék parkjaiban keresték a bingólapon szereplő érdekességeket, miközben számos izgalmas felfedezést tettek. Nagy sikert aratott a tanulók körében ez a játékos feladat.

ÖKO-iskolaként különösen büszkék vagyunk rá, hogy diákjaink már az első napokban megtapasztalhatták a természet közelségét és szeretetét.

Az első osztályosok ellátogattak a Salamon-toronyhoz, ahol nagy élményt jelentett a dobosok játéka, ezután pedig a Sibrik domb felé vették útjukat, ahol játszottak és jelképes „alma-szövetséget” kötöttek egymással.

A felső tagozatosok számára is tartalmasan telt a délelőtt: ők szintén egy izgalmas bingójáték keretében fedezték fel a várost, miközben 16 különböző kihívást kellett teljesíteniük. A feladatok között szerepelt többek között új szavak alkotása utcanévek betűiből, idegenek megszólítása, valamint különböző helyszíneken és helyzetekben elkészített kreatív csoportképek készítése is. A csapatmunka, a bátorság és a kreativitás ezúttal is fontos szerepet kapott. Örömmel mondhatjuk, hogy valamennyi felső tagozatos osztály sikerrel teljesítette mind a 16 kihívást.

A teljesítés természetesen jutalommal is járt: a diákok egy közös fagyizást, egy szabadon felhasználható testnevelésórát, valamint egy szabadon felhasználható osztálykirándulás-napot is nyertek, csakúgy, mint alsó tagozatosaink.

Az első hét programját tovább színesítette, hogy délután valamennyi felső tagozatos osztály kipróbálhatta a SUP-ozást is. A Dunán evezni, mozogni és közben együtt élményeket gyűjteni igazi kuriózumnak számított az iskolai programok között, így a tanulók számára különleges módon folytatódott az első tanítási hét.

A mozgás természetesen nem marad csak az első héten a középpontban. A második héten egy közös (tanár-diák) zenés-táncos bemelegítéssel szeretnénk még több mozgást csempészni az iskolai mindennapokba. Hosszabb távú célunk, hogy az ilyen rövid, vidám és közösségformáló „aktív szünetek” rendszeressé váljanak az idei tanévben. Hiszünk abban, hogy néhány perc közös mozgás nemcsak a testet frissíti fel, hanem a figyelmet, a hangulatot és az osztályközösségeket is pozitívan befolyásolja.

Rozgonyi Éva Rita
Lángné Budai Zsuzsanna
Gyurián Zoltán

TÍZÉVES AZ APÁTKÚTI SULI: ÜNNEPELJÜNK EGYÜTT!

Idén ősszel tízéves lett az Apátkúti Erdei Általános Iskola. A kerek évfordulót október 10-én, szombat délután a Magból Erdő családi fesztivál különleges, születésnap kiadásával ünnepeljük meg.

Az elmúlt tíz évben az Apátkúti Suli sok gyermek, család és pedagógus közös történetévé vált. Ezen a napon együtt idézzük fel az iskola emlékezetes pillanatait, találkozunk régi és jelenlegi diákokkal, szülőkkel és munkatársakkal. Azok előtt is szélesre tárjuk az iskola kapuját, akik most szeretnének közelebbről megismerni minket.

A családi délutánon izgalmas gyerekprogramokkal, erdei és kreatív játékokkal, kézműves foglalkozásokkal,

zenével, koncerttel, előadásokkal és közös bográcsozással készülünk.

A jubileumi kiállításon a diákjaink egyedi alkotásai is láthatóak lesznek, melyeket a "Nekem az Apátkúti" című pályázatra készítettek.

Visegrád és a környék valamennyi lakóját és családját sok szeretettel várjuk erre a vidám, nyitott születésnap délutánra!

Időpont: 2026. október 10., szombat délután

Helyszín: Apátkúti Erdei Általános Iskola

Visegrád, Mátyás király utca 96.

A 823. MÁTYÁS KIRÁLY CSERKÉSZCSAPAT HÍREI

Csapatunk mozgalmas cserkészévet zárt 2026 nyarán. A heti rendszerességű őrsgyűlések, kirándulások, portyák mellett a fő esemény minden évben a csapattábor megszervezése és megtartása.

Korábbi évekhez hasonlóan idén is a Börzsöny-hegységet választottuk nyári táborunk helyszínéül. Július 20. és 25. között közel egy hetet töltöttünk Márianosztra közelében. A tábor előtt, július 17–19. között a vezetőkkel közösen már megkezdttük az előkészületeket. Felépítettük a közös használatú tereket, többek között a fürdő- és szersátrat, a konyhát, valamint kialakítottuk a tábor egyéb szükséges részeit. Elkészítettük a mellékhelyiséget is, és kijelöltük a kisebb csoportok, az őrök saját területeit. Szerencsére idén többen is segítettek a munkában, így mindenki kivette a részét a feladatokból, és közös erővel hamar elkészültünk a tábor alapjaival. A cserkész tábor egyik különlegessége, hogy a gyerekek csak érkezéskor tudják meg, milyen történet köré épül majd az egész hét. Ezt a történetet nevezzük keretmesének: ez adja a tábor témáját, és ez köti össze a különböző programokat és esti tábortüzeket. Idén a Magyar népmesék világába csöppentek a gyerekek. A tábor kezdetén A csillagszemű juhász fogadta őket, majd minden nap egy újabb mesében találták magukat. Idén tudatosan arra törekedtünk, hogy ne zsúfoljunk túl sok programot a hétbe, hanem több időt hagyjunk arra, hogy a kisebb közösségek, vagyis az őrök együtt töltsék az időt, és jobban összekovácsolódjanak. Ennek részeként az őrök közösen tervezték és építették fel saját tábori területüket, miközben egymást segítve osztották meg a feladatokat. Ennek eredményeként igazán kreatív építmények születtek: készültek padok,

ruhatartók, cipőtartók, polcok, fogkefetartók és még sok más hasznos dolog. A programok között idén is szerepelt a hagyományos városi forgó. Ennek során a gyerekek játékos feladatokon keresztül fedezték fel Márianosztrát, miközben egy apró tárgyat – például egy méceszt – próbáltak egyre értékesebb dolgokra elcserélni. Emellett tartottunk egy lelki napot, külön fiú- és lányprogramokat is szerveztünk, a rövid túránkat pedig egy hatalmas metázással zártuk. Az idei tábor egyik új színfoltja a mesedélután volt. A délutáni csendes pihenő idején a gyerekek meghallgathatták az aznap feldolgozott mese eredeti változatát, majd közösen megtanultunk egy új népdalt is. Így a hét során nemcsak kalandokkal és közös élményekkel gazdagodtak, hanem egy kicsit közelebb kerültek a magyar népmesék és népdalok világához is. A tábor mindenkinek jó élményként maradt meg, szerencsére sikerült idén egy fokkal kevésbé megerőltető tábort lebonyolítanunk, ami alatt tudtunk arra fókuszálni, hogy élvezzük az együtt létet és egymás társaságát.

Az utolsó esténk különleges élmény volt, hiszen ilyen esemény tábori kereteken belül még nem történt az elmúlt években. Az esti zászlószertartáson belül sor került a csapatparancsnoki átadóra, ahol az új csapatparancsnok Farkas Blanka vette át a stafétát Bene Júlia Esztertől, aki az elmúlt 6 évben példásan vezette a csapatunkat és támogatta vezetőségünket.

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, aki hozzájárult a tábor sikeréhez: az Önkormányzatnak a támogatásért, a szülőknek a bizalomért, és az alumni cserkészeknek a rengeteg munkáért és szolgálataért. Külön

köszönjük az Atlantis Club Kft.-nek, hogy lehetővé tették számunkra a Dunán való átkelést, ezzel segítve önkéntes munkánkat – hálásak vagyunk érte! A legnagyobb köszönet idén is a Libabér őrnek – a vezetőségnek jár, akik megszervezték és levezették ezt a hetet – igazi csapatmunka volt!

Már elindult a 2026/27-es cserkészévünk és boldogan jelenthetjük be, hogy idén indítunk egy új őröt, ahová fiúkat-lányokat is várjuk vegyesen. Ezzel együtt

csatlakozott vezetőségünkhöz Boros Kincső és Kálmán Sára, akik ennek az őrnek az őrvezetői lesznek, így a vezetőségünk is gazdagodott két új taggal és hálásan köszönjük nekik, hogy elvállalták ezt a nemes feladatot.

Köszönjük, hogy elolvastátok a beszámolónkat a cserkész táborunkról és az évkezdésünkről!

*Farkas Blanka
csapatparancsnok*

SZÁLLÁSBŐVÍTÉS HELYETT PROGRAMBŐVÍTÉST

A visegrádi turizmus fejlesztéséhez nem további új hotelek és új szállások kellene, hanem az idényt kitoló programbővítés lenne célszerűbb. Igen, Lepencén. Gondolok itt egy nagyobb, (akár ponyvával) téliesíthető melegvízes medence előnyeire, amely nem konkurenciát hozna a hoteleknek, panzióknak és szállásadóknak, hanem éves fogadónapjaik számát növelné. Egy úszómedence meg egy külön gyerekmedence, a helyi és környékbeli lakosság téli-nyári mozgásigényét szolgálhatná.

Mi adott mindehhez?

A termálkút a miénk, a vízjog jelenleg már szintén, a terület pedig - a polgárjog adta érvénytelenítési lehetőség miatt - viszonylag alacsony áron megvásárolható.

(Az eladás előtt készült leltár jegyzéke mára szinte lenullázódott.) A területfejlesztési koncepciót az előző kormány 3 éve még 3 milliárddal támogatta volna, nekünk szállodakomplexum nélkül elég lenne talán fél-egy milliárd. Akár a helyiek is összeállhatnának befektetőként.

Jelenünk kedvezően reális lehetőségei igénylik Lepence állapotának átbeszélését. A több szem többet lát elv alapján, ezt egy lakossági fórumon lenne célszerű megejteni, ahol minden vélemény számít. Ott én minden (minden!) kérdésre válaszolok.

*Tisztelettel,
Bognár Ferenc*

A SIBRIK-DOMBI RÓMAI KORI KATONAI TÁBOR ÉS ÁRPÁD-KORI ISPÁNI KÖZPONT FELTÁRÁSÁNAK LEGÚJABB EREDMÉNYEI

Csoportkép

2026 augusztusában – éppen a legnagyobb hőség idején – újra lelkes önkéntesek vették birtokba a Sibirik-dombot. A középiskolás diákokból, egyetemistákból és a régészet iránt érdeklődőkből álló csapat számára nemcsak a szélsőséges időjárás jelentett kihívást, hanem a szárazság miatt kemény talaj is. Éppen ezért a korábbi évekhez képest kisebb terület megkutatását tűztük ki célul, de így is sok érdekességre derült fény.

Önkéntesek munkában

A Sibirik-domb északnyugati részén megnyitott szelvényekben a római kori tábor északi főfalának kb. 8 m hosszú, 110 cm széles szakasza került napvilágra. Az 1 m mély alapozással készült erődfal itt 100 – 150 cm magas felmenő falazattal őrződött meg. A precízen rakott és fugázott falon egy 30 cm átmérőjű vízáteresztő csatornát is kialakítottak, a táborfalon belül pedig egy agyagos rétegre szórt kavicsos járósíntet (járdát?) találtunk. A táborfal külső oldalán a 19–20. századi tereprendezés során szárazon rakott támfal egy szakasza is fennmaradt. A közeli ház építése során, a közművek fektetésekor átvágták a táborfalat és a régészeti jelenségek egy részét erősen megbolygatták – mégis itt került napvilágra az idei évad egyik legérdekesebb lelete: egy mindkét oldalán díszített sütőharang. Valószínűleg a közelében talált, hullámvonalakkal díszített fazékkal együtt egy kora középkori, agyaggal tapasztott falú ház konyhai edénykészletéhez tartozhattak.

A másik kutatási területünk a nyugati (dunai) oldal mentén helyezkedett el. Itt tábor nyugati falának 4 m hosszú, ugyancsak 110 cm széles és vízáteresztő csatornával rendelkező, de sokkal jobban lepusztult szakaszát találtuk meg. Az Árpád-korban ezt a részt sárga agyagba rakott kőfallal erősítették meg – ezzel elfalazták a római kori áteresztő külső nyílását, ami azt jelenti, hogy akkor már nem használták. A táborfalon belül itt is kavicsos-köves járósínt (járda vagy utca) volt, a korábbi években feltártakhoz hasonló, habarcsos kőfalú belső épület idén nem került elő.

Az ásatás során viszonylag kis mennyiségű leletanyag látott napvilágot: a római kori bronzérmek mellett két középkori ezüst denár, több római kori üvegpohár töredéke, két csont hajtű és egy újabb Sibirik – Visegrád feliratú ólomplomba említendő elsősorban. A tárgyak restaurálását Grósz Zsuzsanna (Mátyás Király Múzeum), Lukács Balázs (Magyar Nemzeti Múzeum) és a Czifrák László (Képzőművészeti Egyetem) által vezetett restaurátorhallgatók végzik.

A terepi munkában a Mátyás Király Múzeum szakemberei mellett a Budapesti Történeti Múzeum és a Nemzeti Régészeti Intézet munkatársai vettek részt – a már említett önkéntesek mellett.

Külön köszönet illeti a Pilisi Parkerdő Visegrádi Erdészetének vezetőjét és munkatársait, valamint a Mátyás Király Művelődési Ház igazgatóját, hogy a tervátsatás lebonyolításában – engedéllyel, munkagéppel, szállással – segítségünkre voltak.

Északi táborfal, alapozás és felmenő fal

Boruzs Katalin
ásatásvezető

VISEGRÁDRÓL KOLOZSVÁRRA

2026. augusztus 19-től 24-ig a Mátyás Király Múzeum kiküldetésében részt vettünk Erdély egyik legkiemelkedőbb kulturális rendezvényén, a 17. Kolozsvári Magyar Napokon.

A Mátyás Király Múzeum sátra a Farkas utcában a Múzeumok sétányán kapott helyet. Alapvető célunk volt, az úgynevezett “élő történelem” alkalmazása, így a bemutatónkat középkori karakterekbe bújva, korabeli, 15. század végi ruhamásolatokban tartottuk a rendezvény ideje alatt (nemes hölgy, nemes úr, udvari bolond).

A sátrunk egyik központi eleme a sátor háttérét kitöltő színes, nagy molinó volt, amely Visegrád 1510 körüli állapotának rekonstrukciós képét ábrázolja. Ennek segítségével mutattuk be Visegrád középkori épületeinek (várrendszer, királyi palota, város) 13-16. századi építéstörténetét.

Múzeumunk gazdag gyűjteményét demonstrációs tárgyak, eszközök és tárgymásolatok segítségével igyekeztünk megismertetni az érdeklődőkkel. Ezen tárgyakon keresztül mutattuk be a visegrádi királyi palotában berendezett enteriőröket és a középkori ember étkezési, valamint tisztálkodási szokásait.

A Mátyás Király Múzeum először képviseltette magát a Kolozsvári Magyar Napokon, ezért mind szakmai, mind gyakorlati értelemben sok tapasztalatot szereztünk. Igyekeztünk felmérni múzeumunk, illetve a korabeli és mai Visegrád ismertségét a programra ellátogatók körében. Örömmel tapasztaltuk, hogy többen jártak már településünkön és a Fellegvár mellett a királyi palota, valamint a híres Herkules-kút is többször említésre került.

Sátrunkat minden korosztályból szívesen látogatták, remek beszélgetések alakultak ki a négy nap alatt történelemről, kultúráról és Visegrádról, rengeteg közös fotó is készült az általunk megszemélyesített történelmi karakterekkel.

A sétányon több más magyar múzeum is helyet kapott, közvetlen “szomszédainkkal” a Természettudományi Múzeum és a Palóc Múzeum munkatársaival igazán jó hangulatot sikerült teremteni a rendezvény alatt.

A Kolozsvári Magyar Napok egy nagyszabású és színvonalas kulturális rendezvény, egy különleges közegben, ezért úgy ítéljük meg, hogy mind szakmai, mind egyéb szempontból nagyon hasznos volt, hogy múzeumunk megmutathatta magát ezen az eseményen. Szabadidőnkben mi magunk is részt vettünk néhány kulturális és zenei programon. Reméljük, hogy jövőre is képviselhetjük majd Mátyás király szülővárosában visegrádi múzeumunkat. Tapasztalataink alapján pedig bátor szívvel ajánljuk ezt a remek rendezvényt minden kedves olvasónak.

Visegrád, 2026. szeptember

*Hlavács Bettina
és Bazsalya Kornél
MNM Mátyás Király Múzeum, Visegrád*

A DUNA ÉS VISEGRÁD

A Duna a kezdetektől napjainkig meghatározó szerepet töltött be a Dunakanyar évezredestörténetében. A hajózást, közlekedést, kapcsolattartást, távolsági kereskedelmet, halászatot is biztosító folyó volt az ország jelentős központjainak (Buda, Esztergom, Vác stb.) létrejöttét meghatározó egyik legfontosabb településszervező- és formáló erő. Rendszeres, több évtizedes, sőt akár évszázados partvonal- és vízszintváltozásai kihatottak a partmenti települések kialakulására, alapvető módon befolyásolták azok életét, építkezéseit, az épületek elhelyezkedését, jellegét.

Nem volt ez másként Visegrádon sem. A folyó és a hegyek alkotta természetföldrajzi egység keretein belül a jobb parti teraszokon, a Dunába ömlő vízfolyások, patakok mentén, részben a mindenkorí ártérben alakultak ki az első települések a késő-neolitikum/kora rézkor, majd a korai- és középső bronzkor időszakában. Az összeszűkülő folyamszakasz és az emberi megtelepedésre alkalmas keskeny partmenti sáv a Római Birodalom idején kiemelt stratégiai jelentőségű volt. Nem véletlen, hogy az 1-4. században a Danuvius őrtornyokkal, erődökkel egyik legjobban megerősített folyami határvonala a ripa, Visegrád térségében húzódott.

A településnek már az Árpád-korban kiemelkedő szerep jutott, de még nagyobb volt a jelentősége a 14. századtól, az Anjouk uralkodásától kezdve, amikor a

kialakuló központi hatalmi régió a Medium Regni egyik legfontosabb székhelyévé vált. Jelentőségét csak növelte a 13-16. század között fokozatosan kiépített várrendszer: a Fellegvár, az Alsóvár, az őrtornyokkal megerősített völgyzáró fal, valamint egy vízparti őrtorony, az ún. Vízibástya. A menedékvárként, ispáni lakhelyként, alkalmi uralkodói szálláshelyként is használt erősség fő feladata az egész korszakban a kereskedelmi és közlekedési szempontból országos jelentőségű dunai folyami és szárazföldi útvonal katonai ellenőrzése és szükség szerint lezárása volt. A Duna a 16-17. században a szemben álló hadseregek elsődleges felvonulási útvonalaként és logisztikai-utánpótlási szempontból továbbra is kiemelkedő jelentőségű maradt. Visegrád egyike volt a Buda előterét biztosító váraknak a Bécs és Buda közti fő folyami útvonalat ellenőrző felső-dunai védelmi lánc egyik elemeként. Az erősség birtoklása és megtartása tehát alapvető érdeke volt mind az oszmán, mind a keresztény hatalmaknak. Ez magyarázza, hogy 1526 és 1685 között a település és a vár számos ostromot élt át.

A fentieket a régészeti kutatások is megerősítik. Visegrád régészeti lelőhelyei, akárcsak a mai település mind a jobb parti teraszokon helyezkednek el. A feltárásoknak, a különböző korok település- és építéstörténeti rekonstrukcióinak, valamint azok földrajzi elhelyezkedésének (a Duna közelségének) köszönhetően többször sikerült megfigyelni a folyó vízszintjének emelkedését és apadását egyes belterületi, partmenti lelőhelyeken, különösen a 14-16. század között. Ezeken az árvizeknek gyakran kitett területeken ebben az időszakban általában csak kerti, vagy időszakos használat bizonyítható. A királyi palotához közel, a mai Palotaház területén feltárt nagyméretű késő középkori lakóházat csak mintegy 50 évig, a 14. század második fele és a 15. század eleje között használták. Felhagyásának fő oka a vastag iszaprétegek tanúsága szerint a rendszeres, nagymértékű vízbetörés volt. Hasonló okokból tömték be a 16. század elején az iskolaudvaron húzódó egyik középkori kőház gondosan megépített pincéjét is.

A meder és szintváltozások és a különböző korok települései közötti összefüggések vizsgálatára 1986-tól, a dunai vízlépcső beruházást megelőző leletmentések során egyedülálló lehetőség nyílt. A gizellamajori késő római erőd ásatai során a települési szintek és építkezések, valamint az árvizek kölcsönhatásait is felfedték. Lepence ártéri területein a késő neolitikumtól a 18. századig terjedő időszakból kerültek elő településmaradványok. Tekintve, hogy e lelőhelyek egy része a folyamszabályozások miatt ma már nem hozzáférhető, kulcsfontosságúnak tekinthetők a mikrorégió kutatásának szempontjából az 1980-as, 90-es években a Gróf Péter és Gróf Dániel vezette ún. „vízlépcső-leletmentések”.

Az idei, történelmi léptékű aszály során a Duna extrém mértékű apadása a visegrádi folyamszakaszon is több helyen felfedte a mederben rejtőző régészeti emlékeket. Ezek egy részéről-a vonatkozó jogszabályoknak dicséretes módon eleget téve-lakossági bejelentések alapján értesült a múzeum. Közös múltunk tisztelete vezette azokat is, akik többször hoztak be és adtak le a kiszáradó mederből származó kisebb-nagyobb tárgyakat, főleg kerámiadarabokat és állatcsontokat. Kiemelendők a parton megfigyelt faragott kőemlékek, többek között egy feltehetően római (?) épületszerkezeti elem és egy nagyobb malom-vagy őrlőkő, amely talán valamelyik 18-19. századi hajómalomhoz tartozhatott. Megemlíthető egy, a kisoroszi rév közvetlen közelében talált barokk, vagy klasszicista sírkő több összetartozó töredéke is. Sajnos azonban van ellenpélda is. Az országos médiában is alaposan felkapott, a kisoroszi Szigetcsúcson talált „kőgolyó” (katapult-lövedék?) valakinek/valakiknek (?) nagyon megtetszett (???), úgyhogy ennek a darabnak „lába kelt” így azt a múzeum szakemberei már nem vizsgálhatták meg.

Közös jellemzője ezeknek a Dunából előkerült régiségeknek (hasonlóan a múzeumban őrzött, a mederből kiemelt több száz tárgynak), hogy általában

nem köthetők konkrét objektumokhoz, eseményekhez, valamint nem ismerjük a vízbekerülés helyét és idejét sem. Pusztán annyi biztos, hogy itt és a környéken láttak napvilágot. Mindazonáltal ezek a „dunai leletek” Visegrád és a Dunakanyar múltjának emlékei, mindannyiunk közös öröksége. Hiszen bár a történelem, a korok az emberek változnak, a Duna évezredek óta mégis a folytonosságot jelenti. Ahogy Ian McEwan brit író találóan megfogalmazza a víz állandóságát: „Más víz folyik a mederben, más a partmenti növényzet, más élőlények élnek a vízben, más levegő áramlik felette. A patak mégis ugyanaz”.

Kováts István
régész

Képek:

1. Visegrád és a Duna látképe 1595-ben (Georg Houfnagel rézkarca)
2. Késő középkori lakóház feltárása a Palotaház területén (2005)
3. 18-19. századi malom-vagy őrlőkő
4. Sírkő töredékei

(Fotók: Kováts István)

VISSZATÉRT AZ ERDŐBE A VISEGRÁDI ÉPÍTÉSZTÁBOR – MEGSZÜLETETT A „SÁRMÁNY” A MOGYORÓ-HEGYEN

A Visegrádi Építészta bor és a Pilisi Parkerdő kapcsolata nem új keletű. Sőt, bizonyos értelemben 2026-ban egy régi történet folytatódott: az Építészta bor a kezdeteket követően ismét visszatért a Parkerdő területére. Az 1981-ben, Makovecz Imre szellemi irányításával útjára indult táborok első helyszíne a visegrádi Szent István-bányaudvar volt. A kezdeményezés mellett már akkor ott állt a Pilisi Parkerdőgazdaság: Madas László

igazgató biztosította a helyszínt és szükség szerint az építéshez szükséges anyagokat is. Az első korszak táborai hosszú éveken át a Parkerdő területén zajlottak, és a közös tervezés és építés generációk számára jelentett meghatározó szakmai és közösségi élményt.

A tábor később újjászerveződött, és 2014-től ismét Visegrád vált az otthonává. Az elmúlt évek építései azonban jellemzően már a város belterületének közösségi

helyszíneit gazdagították: születtek buszmegállók, óvodai és játszótéri építmények. **2026-ban pedig bezárult egy kör: az Építéstábor visszatért az erdőbe,** ezúttal a Mogyoró-hegyre, ahol a Nádas-tó mellett álló, elhasználódott oktatópavilon megújítása lett az év feladata.

Az augusztusi építkezést hónapokon át tartó előkészítő munka előzte meg. A tábor hagyományaihoz híven először hallgatói ötletpályázat készült az új oktatópavilonra. A beérkezett pályaművek nem egyszerűen látványtervek voltak: olyan gondolatokat kellett megfogalmazniuk, amelyek egyszerre működőképesek, megépíthetők, illeszkednek az erdei környezethez, fenntarthatók, és megfelelnek a helyszín egyik legfontosabb feladatának, az erdészeti és környezeti nevelésnek.

A Pilisi Parkerdő részéről több kolléga is részt vett a tervek véleményezésében. A házon belüli szakmai értékelés után hét pályaművet javasoltunk a további versenyben való részvételre. Külön értéke volt a folyamatnak, hogy nem csupán egyetlen tervet vizsgáltunk: több pályaműből is kiemeltünk olyan részleteket – ülőfelületeket, szervezési vagy oktatási megoldásokat –, amelyek a végleges koncepció továbbfejlesztését segíthették. A hallgatók végül saját szavazásukon **Kránicz Gábor „Sármány” című pályaművét** választották megvalósításra.

A Sármány egyik fontos előnye már az első változatban az volt, hogy alkalmazkodott a korábbi pavilon adottságaihoz és a meglévő alapokhoz, ezzel is mérsékelve az erdei helyszínen szükséges talajmunkát. Ez a gondolkodás jól találkozott a Parkerdő elvárásaival: egy erdőben létesülő építménynél nemcsak az számít, milyen lesz a végeredmény, hanem az is, hogy maga az építés milyen, a környezetbe történő beavatkozással jár.

A szavazással a munka korántsem ért véget. Júniusban és júliusban intenzív tervezési és egyeztetési szakasz következett. A Parkerdő munkatársai gyakorlati, üzemeltetési szempontokkal egészítették ki a tervezők elképzeléseit: szóba került az ülőhelyek kialakítása

és teherbírása, a szerkezeti elemek elhelyezése, a pavilon tájolása, a talajviszonyok, a régi szerkezetből újrahasznosítható elemek kérdése, sőt még az is, hogy az új építmény felületkezelése színében igazodjon a Mogyoró-hegy meglévő erdei bútoraihoz.

A tervek menet közben sokat finomodtak. A „nézőtér” végül hangsúlyosabban a Nádas-tó felé fordult, a tetőszerkezet és az ülőfelületek részletei pedig több változat után nyerték el végleges formájukat. Éppen ez volt az alapos előkészítés egyik legfontosabb eredménye. **Mire a táborozók augusztusban megérkeztek, nem ott kellett elkezdni tisztázni, hogy tulajdonképpen mit és hogyan szeretnének felújítani, illetve megépíteni.** A használoi, erdészeti, építészeti és kivitelezési szempontokat addigra közösen végigbeszéltük, így a táborban már valóban az építés kerülhetett a középpontba.

Ez a folyamat számunkra azért is fontos tapasztalat, mert jól mutatja: az ilyen együttműködések sikerének egyik kulcsa, hogy a szakmai véleményezés ne az elkészült építmény mellett, utólag történjen meg. Sokkal többet ér, ha az üzemeltető, a tervező és a kivitelező már a rajzasztal mellett megismeri egymás szempontjait.

Augusztusban aztán a rajzokból valódi épület lett. A tábor megkezdése előtt a régi, elhasználódott pavilon bontási munkáit a Visegrádi Erdészet kollégái végezték el, ezzel is előkészítve a helyszínt az új építmény megvalósításához.

A pavilon megépítésében 40 fő vett részt, az elsőéves hallgatóktól egészen a frissen végzett építészekig. A tábor résztvevői a Kárpát-medence számos építészképzéséről érkeztek: az Óbudai Egyetemről, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemről, a győri Széchenyi István Egyetemről, a Temesvári Műszaki Egyetemről és a marosvásárhelyi UMFST G. E. Palade Egyetemről, sőt a finnországi Tampere University hallgatója is bekapcsolódott a közös munkába.

Ez jól mutatja, hogy a Visegrádi Építéstábor mára jóval több egyszerű építési gyakorlatnál. Fontos szerepe van abban is, hogy különböző egyetemek, évfolyamok és országok fiatal építészei találkozzanak, megismerjék egymást, és olyan közösségi élményt szerezzenek, amelyet a kétkezi munka és a közösen vállalt erőfeszítés tesz igazán tartóssá.

A 14 napos építés ráadásul korántsem könnyű körülmények között zajlott. A táborozóknak a közel 40 fokos kánikulával és a szárazsággal is meg kellett küzdeniük. A munka kitűzéssel, ásással és alapozással kezdődött, majd következett a faszerkezet elkészítése.

Ennek méreteit jól érzékelteti, hogy **mintegy 4,5 köbméter, hozzávetőleg három tonna faanyagot** kellett

rendszerezni, szabni, zsinórpadozni, faragni, csiszolni, fózolni, festeni, végül pedig szerkezetévé összeállítani. A tetőre másfél nap alatt **mintegy 850 darab, összesen körülbelül két tonna RÓNA szegmensvágású kerámia tetőcserép** került.

A kemény fizikai munka mellett a szakmai program sem maradt el: a táborozók az építés közben különböző szakmai előadásokat is hallgathattak. A két hét így egyszerre jelentett valódi építési tapasztalatot, szakmai továbbfejlődést és közösségépítést.

Az új pavilon neve szorosan kapcsolódik a természethez. Kránicz Gábor tervező a névválasztáskor a bajszos sármányból indult ki. Saját megfogalmazása szerint a terv főállásának formája emlékeztette a madár jellegzetes feji csíkozására, és olyan nevet keresett, amely egyszerre kötődik a helyhez, a természethez és az oktatási funkcióhoz.

A madár motívuma később magán az építményen is továbbélt: **a szarufák végei és a szegmensíves cserepek formái is madártollakat idéznek.** A Sármány név így nem egyszerű elnevezés, hanem az építészeti koncepció része. Ráadásul egy kevésbé ismert állatfajra is ráirányítja a figyelmet, arra ösztönözve a látogatót, hogy utánanézzon: milyen is egy sármány?

A végeredményre joggal lehet büszke minden résztvevő. **A Visegrádi Erdészeti segítség és támogatása nélkülözhetetlen volt** ahhoz, hogy a tábor megfelelő helyszínen, megfelelő háttérrel dolgozhasson, és hogy a tervek a helyi adottságokhoz, valamint a későbbi használathoz is valóban igazodjanak. Az Erdészeti tábor résztvevői számára térítésmentesen biztosította a szálláshelyet a Vöröskői táborhelyen, valamint a szalatti alatti nyári konyha használatát is, ezzel is hozzájárulva ahhoz, hogy a két hét alatt a táborozók megfelelő körülmények között dolgozhassanak és pihenhessenek. A helyszín előkészítésétől a műszaki kérdések megválaszolásán át a napi gyakorlati segítség számos

olyan feladat volt, amely a háttérben zajlott, mégis elengedhetetlenül szükséges volt az eredményhez.

Ugyanakkor az épület természetesen nem születhetett volna meg a **táborozók kitartó, kétkezi munkája és a Visegrádi Építész Tábor szervezőinek hónapokon át tartó előkészítő tevékenysége nélkül sem.** Különösen nagy teljesítmény volt, hogy a résztvevők a rendkívüli nyári meleg ellenére végig nagy lelkesedéssel és a helyszínt megbecsülve dolgoztak.

Köszönet illeti a tábor szervezőit és vezetőit, **Erhardt Annát és Pallos Bencét,** valamint mindazokat, akik a háttérben hónapokon keresztül dolgoztak azért, hogy augusztusra minden készen álljon.

Külön köszönjük a **Swisspor Hungary SEE Kft. – SwissporTON** támogatását is, amely a tető kerámia héjazati anyagát biztosította, és alkalmazástechnikai tudásával is segítette a munkát.

A Mogyoró-hegy tehát nem egyszerűen egy felújított épülettel gazdagodott. A Sármány egy olyan hely lett, amely reményeink szerint hosszú éveken keresztül szolgálja majd az erdészeti és természetismereti oktatást, a gyermekcsoportokat, családokat és kirándulókat.

Külön öröm számunkra, hogy **a Visegrádi Építész Tábor a kezdetek után ismét visszatért a Parkerdő területére.**

Bízunk benne, hogy a Sármány nemcsak egy lezárt közös munka, hanem egy újabb hosszú együttműködés első állomása.

Mi mindenesetre szívesen látjuk őket újra az erdőben.

iff. Kiss Balázs és Kálmán Miklós

(Fotók: Pallos Bence)

A MINI BÖLCSŐDE TÖRTÉNETE LAKOSSÁGI SZEMPONTBÓL

Érdekes volt olvasni az önkormányzat cikkét, és látni, mennyire másként mutatja be ezt az ügyet, mint ahogyan azt átlagpolgárként megélhettük. Lakossági szemmel a történet egyszerű: örültünk, amikor megtudtuk, hogy bölcsőde épül a városban. Volt, aki már 2023-ban azzal számolt, hogy az abban az évben született gyereke majd ebbe az intézménybe járhat. Aztán eltelt négy év, az épület nem készült el, és közben szinte semmilyen érdemi tájékoztatást nem kaptunk. A képviselő-testületi üléseken sem került szóba a beruházás, eltekintve egy-két alkalomtól, de akkor se hangzottak el érdemi válaszok. Például 2023-ban Abonyi Géza kérdezett rá, hogyan áll az építkezés, amire Eöry Dénes polgármester úr azt válaszolta: „A beruházás 1 hónap késéssel kezdődött. Remélhetőleg a jövő év első hónapjában elkészül.”

A részletesebb önkormányzati magyarázatra egészen mostanáig kellett várni, és végül ez is egy aláírás nélkül közzétett cikk formájában érkezett. Amikor értesültem arról, hogy a bölcsőde nem fog megépülni, írtam valamennyi képviselőnek és a jegyzőnek is, hogy megtudjam, mi történt. A képviselők közül egyedül Cseke András válaszolt, a jegyző pedig a harmincnapos határidő utolsó napján küldte meg levelét. Mindez sajnos nem egyedülálló jelenség: május 28. óta nem tartottak rendes testületi ülést, szeptember 15-én még mindig a május 20-i ülés jegyzőkönyve volt a legutolsó elérhető dokumentum a város honlapján. Az idei négy rendes ülés mellett pedig hét rendkívüli ülést hívtak össze, amelyeket jellemzően csak egy-két nappal korábban hirdettek meg. Ilyen körülmények között még annak is nehéz követnie a város ügyeit, aki szeretne időben tájékozódni vagy részt venni a nyilvános döntéshozatalban. Pedig már az Apróka Bölcsőde Nonprofit Kft. eredeti kérelmének tárgyalásakor kérték a képviselők, hogy az ilyen hangsúlyos napirendek rendes, nyilvános ülésen kerüljenek megbeszélésre.

4. Az Apróka Mini Bölcsőde kérelméről

Előterjesztő: Eöry Dénes polgármester

Eöry Dénes: Az önkormányzathoz érkezett kérelem szerint egy minibölcsődét szeretnének építeni, melyhez ingatlant keresnek. Az előzetes testületi, bizottsági megbeszélést követően a meghatározott ingatlanra az értékebecslés megérkezett, mely alapján a Városfejlesztési bizottság 42 M Ft-os irányarat határozott meg, illetve, hogy az eredményes pályázat feltétele legyen 5+5 év bölcsődeként való működtetés.

A képviselők kéri, hogy a pályázati kiírás mindenhol jelenjen meg, majd a nyertes pályázóval az adásvétel előtt kerüljön sor alapos egyeztetésre tervekről, elképzelésekről. Továbbá kéri, a jövőben az ilyen hangsúlyos napirendek rendes, nyilvános ülésen kerüljenek megbeszélésre.

Visegrád Város Önkormányzat Képviselő-testülete 4 igen szavazattal, 1 ellenszavazattal és 2 tartózkodással a következő határozatot hozta:

A történet röviden az, hogy az önkormányzat eladta a 69/1 helyrajzi számú, 1000 négyzetméteres telket az Apróka Bölcsőde Nonprofit Kft.-nek azért, hogy ott bölcsőde épüljön és működjön. A beruházás nem készült el, az épület éveken át torzóként állt, majd a társaság 30 millió forintot ajánlott fel. A képviselő-testület ezt elfogadta, és hozzájárult az ingatlanra bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalom törléséhez. Végül tehát nem lett bölcsőde, a telek nem került vissza a városhoz, a nonprofit kft. pedig most már bárkinek tovább értékesítheti az ingatlant, az önkormányzatnak pedig semmilyen beleszólása nincs abba, hogy mi épülhet az óvoda mellett.

Az ügy egyik első komoly problémája már az előkészítésnél látható. Az önkormányzat most arra hivatkozik, hogy a céget az uniós támogatás odaítélése előtt a pályázat kiírójának kellett megvizsgálnia, ezért joggal bízhattak annak megbízhatóságában. A pályázat elbírálása és egy önkormányzati telek eladása azonban két külön ügy: attól, hogy egy társaság támogatást nyert, az önkormányzatnak még saját felelőssége lett volna ellenőrizni, kinek adja el a közvagyon, mennyire reálisak a vevő vállalásai, és milyen biztosítékok védik a várost egy esetleges kudarc esetén.

A nyilvános cégadatok alapján az Apróka Bölcsőde Nonprofit Kft.-t eredetileg Mészáros Csaba alapította, majd később csatlakozott hozzá több tulajdonostárs is. Parádi Katalin jelenleg is tulajdonos és ügyvezető, Sallai Dorottya Virginia, valamint Molnár Gergely András pedig rövid ideig voltak tulajdonosok. Molnár Gergely András egyébként a tulajdonosa

A Törperős Nonprofit Kft.-nek is, amely Balatonszabadin épített volna szintén pályázaton nyert 244 millió forintból bölcsődét. A cég jelenleg kényszersztörlési eljárás alatt áll. Az Apróka eredeti alapítója, Mészáros Csaba, az alapítás után körülbelül fél évvel kiszállt a társaságból, de azóta is kapott megbízásokat az önkormányzattól, így a településsel fennmaradt a kapcsolata.

Természetesen ezek a tények önmagukban nem bizonyítanak szabálytalanságot. Ugyanakkor a cég friss alapítása, a közérdek szempontból fontos intézmény és a projekt jelentős, 244,9 millió forintos támogatása együtt indokoltá tették volna a tulajdonosi és szakmai háttér alapos vizsgálatát. Ehhez képest nem látható, hogy az önkormányzat az adásvétel előtt milyen saját ellenőrzést végzett, és milyen tapasztalatokat, referenciákat vagy pénzügyi garanciákat kért számon.

A jóhiszeműség mellett utána lehetett volna nézni a szakmai háttérnek is. Emellett, ha az önkormányzat egy telket kedvezményesebb áron, kifejezetten bölcsőde létesítése érdekében ad el, akkor a szerződésnek azt is egyértelműen rendeznie kellene, mi történik, ha a vállalt cél nem valósul meg. Most mégis azt olvashatjuk, hogy a szerződés nem határozta meg pontosan az elidegenítési és terhelési tilalomhoz kapcsolódó önkormányzati lehetőségeket, ezért a város csak hosszú és bizonytalan pereskedés útján érvényesíthette volna az igényeit. Nehéz elfogadni, hogy éppen arra az esetre nem készült világos jogi megoldás, amely ellen a szerződésnek elsősorban védenie kellett volna a várost.

Ugyanilyen nehezen követhető, hogyan ellenőrizte az önkormányzat a beruházás előrehaladását. A cikk szerint többször is megkeresték a céget, arról azonban már nem írnak, hogy ez mikor, hányszor és milyen formában történt. Milyen határidőket szabtak, készült-e hivatalos felszólítás, jogi állásfoglalás vagy helyszíni jegyzőkönyv? Ezeknek a polgármesteri beszámolóiban és a testületi ülések jegyzőkönyveiben sincs nyomuk. Az épület közben éveken át félkészben állt, a helyzet rendezése mégis csak akkor vált hirtelen sürgőssé, amikor maga a beruházó tett kártalanítási ajánlatot. Jogosan merül fel tehát a kérdés, hogy az önkormányzat a megelőző években valóban megtett-e mindent a szerződés betartatásáért és a város érdekeinek védelméért.

Mészáros Csaba a tulajdonosi jogviszonyának megszűnése után is szerződéses kapcsolatba került az önkormányzattal. A közzétett adatok szerint 2025 májusában a TOP_PLUSZ-1.1.3-21-PT1-2022-00044 számú projekt zárási szakaszához kapcsolódó feladatokra bruttó 4 100 000 forint, majd szeptemberben a belterületi utak fejlesztését célzó pályázat dokumentációjának elkészítésére bruttó 3 937 000 forint értékben kötöttek vele, illetve vállalkozásával szerződést. Bár ekkor már nem volt az Apróka Bölcsőde tulajdonosa, ezek az együttműködések legalább alkalmat adhattak volna arra, hogy az önkormányzat rákérdezzen: mit tud korábbi üzlettársai beruházásáról, és miért nem halad az építkezés? Ez nem helyettesítette volna a beruházó hivatalos felszólítását, de még kevésbé érthetővé teszi, hogyan maradhatott a projekt helyzete éveken át érdemi nyilvános magyarázat nélkül.

Ott van még a zárt ülés indoklásának problémája is. Az önkormányzat szerint a cég levele, tulajdonosi háttere és más információk üzleti vagy adótitkot képezhettek, nyilvánosságuk pedig akár „indokolatlan hitelrontáshoz” is vezethetett volna. Érdemes megjegyezni, hogy a magyar cégszolgálatok nyilvánosak, bárki által megismerhetők. Ennek fényében nem állja meg a helyét az az állítás, hogy a céggel kapcsolatos adatok titkosak lennének. Ha az önkormányzat közvagyonértékesít, vagy vagyoni jellegű jogot (pl. elidegenítési tilalom feloldása) biztosít egy magánszereplőnek, a szerződés alapvető adatai közérdekből nyilvános közadatként minősülnek. Különösen nehezen védhető az az állítás, hogy egy tényszerű tájékoztatás miatt a cég teljesen mentesülhetett volna az építési kötelezettsége alól. Tehát, ha jól értem az érvelést, az önkormányzat csak kétes kimenetelű peres úton tudta volna érvényesíteni a tilalmat, de a kft. egy vélt titoksértésre hivatkozva törvényesen elállhatott volna az építkezéstől, amit amúgy sem állt szándékában befejezni?

A 30 millió forintos összeg meghatározása is ellentmondásos. Az önkormányzati cikk szerint az ajánlatot egy megfelelő ingatlan bérleti díjához igazították. A jegyző hivatalos válasza ezzel szemben a korábbi értébecslésből és a kötelezettség miatti árkorrekcióból vezette le a nagyjából 10 millió forintos értéket. Nem derül ki, melyik módszer és milyen friss szakvélemény alapján jutottak arra, hogy a 30 millió forint megfelelő ellenérték. Ennek megállapítása nem is kellene, hogy bonyolult legyen, hiszen Visegrád Város 22/2017. (XII. 14.) vagyongazdálkodási rendeletének 3. § (1) bekezdése ezt írja elő: „Az önkormányzati vagyon elidegenítése és megterhelése csak a vagyontárgy értékének megállapítását követően történhet: a) ingatlan vagyon és vagyoni értékű jog esetén független ingatlanforgalmi értébecslő által meghatározott, 3 hónapnál nem régebbi értébecslés alapján történhet”. Emellett ugyanezen rendelet „8. § (4) bekezdésének c) pontja szigorú feltételekhez köti a biztosítékok elengedését, rögzítve, hogy „a terhelési tilalom alól eseti feloldást csak olyan kötelezettségre lehet adni, amely az alapkötelezettség teljesítését segíti elő;” Ebben az esetben könnyen megállapítható, hogy a tilalom feloldása egyáltalán nem az eredeti cél (a bölcsőde megépülése) megvalósulását segítette.

Végül ott van a döntés végrehajtásának adminisztratív problémája. A jegyző úr tájékoztatása szerint: „A Kft. javaslata minden képviselő számára nyomtatott formában kiosztásra került. A határozati javaslat a testületi ülésen lett megfogalmazva és ezzel egyidejűleg leírva.” Ezzel az a gond, hogy Visegrád Város 8/2024. (X. 24.) SZMSZ-ében ez áll „Ügyrendi javaslatot valamennyi képviselő, napirendenként egy alkalommal az Mötv., valamint jelen rendeletben meghatározott szabályok figyelembevételével az ülés vezetésével, a felszólalások korlátozásával, a vita lezárásával és a szavazás módjával összefüggésben tehet a határozathozatalig.” Hogyan lehetett akkor határozati javaslat nélkül, pusztán ügyrendi alapon dönteni egy 30 millió forintos vagyoni kérdésben? Hogyan történhetett meg, hogy a Pénzügyi Bizottság nem tárgyalta előzetesen az ügyet, miközben az SZMSZ 18. § (6) bekezdése kimondja: „A képviselő-testület elé kerülő előterjesztéseket a jegyző előzetes törvényességi ellenőrzését követően – amennyiben létrehozásra került – a feladat szerint hatáskörrel rendelkező bizottság tárgyalja meg és véleményezi.” Továbbá az SZMSZ 3. számú melléklete rögzíti, hogy a Pénzügyi és Városfejlesztési Bizottság „kidolgozza és előkészíti az önkormányzati ingatlan és vagyongazdálkodási döntéseket.” Mi indokolta a város részéről ezeknek a szabályoknak az áthágását?

Mindezek után a képviselő-testületi határozatban a 96/1 helyrajzi szám szerepelt, miközben a teher a 69/1 helyrajzi számú ingatlanon állt fenn, és a tulajdoni lap szerint erről is törölték. Ezt az önkormányzat egyszerű elírásnak minősítette. Egy közhiteles ingatlan-nyilvántartási bejegyzést érintő döntésnél azonban a szándék nem írja felül a vonatkozó szabályokat és törvényeket. Kérdés, hogy a hibás határozatot ki és milyen felhatalmazással javította ki, hiszen a jegyző a hitelesített kivonat szövegét – még nyilvánvaló elírás esetén is – önhatalmúlag nem változtathatja meg. A hibás közokirat módosítása hivatalos eljárást és testületi döntést igényelt volna, aminek nyoma nem látszik.

Ha mindezt egyben nézzük, nem egyetlen adminisztratív hibáról beszélünk. Elmaradt cégátvilágítás, gyenge szerződéses biztosítékok, dokumentálatlan ellenőrzés, vitatható zárt ülési indokok, ellentmondó pénzügyi magyarázatok, friss értébecslés hiánya, ügyrendi hibák sora és elírt helyrajzi szám kapcsolódik ugyanahhoz az ügyhöz. Elgondolkodtató az önkormányzat indoklása is: „Szempontként azt is mérlegeltük, hogy az ilyen és hasonló bölcsődék építése körül kialakult médiaviharba negatív megítéléssel belekeveredett Visegrád neve is”. A negatív hírverést talán hatékonyabban lehetett volna elkerülni átlátható tájékoztatással és alaposabb előkészítéssel. Jó lenne, ha a polgármesteri bemutatkozásban szereplő mondat – „A fejlődéshez azonban nagy szükség van a fiatalokra, a fiatal családokra, és arra, hogy aktívan részt vegyenek a település életében és meghatározzák, hogy a következő generációk számára mi jelentse az „otthon” fogalmát Visegrádon.” – nem csak hangzatos kampányszöveg maradna, de amíg ad hoc zárt üléseken születnek döntések, nehéz elősegíteni ezt a fejlődést.

A mini bölcsőde történetének tanulsága véleményem szerint nem az, hogy egy beruházás néha megghiúsul, hanem az, hogy amikor közvagyonról döntenek, minden egyes biztosíték, ellenőrzés és nyilvános tájékoztatás számít. Visegrád jó hírnevét nem a kérdések veszélyeztetik, hanem az, ha az önkormányzat nem tudja világosan igazolni, hogy a saját szabályai és a törvények szerint járt el.

Jónás Péter

KÖZPÉNZ

Mostanában a közbeszédben egyre inkább előtérbe kerül a közpénz fogalma és sorsa. Én most nem az országos ügyekről szeretnék beszélni, hanem a helyi, visegrádi vonatkozásokról.

Kisvárosunk az idegenforgalmi bevételek révén jóval nagyobb anyagi mozgástérrel rendelkezik, mint a környező, hasonló nagyságú települések. Valamiért mégis az az érzésem, hogy folyamatosan futunk valami után, de képtelenek vagyunk elérni.

Pályázni és fejleszteni akarunk, de nem mindig gondoljuk át kellő alaposan, hogy valóban miért van szükségünk egy-egy beruházásra. Sokszor csak azt látjuk, hogy kapunk valamennyi „ingyenpénzt”. Arra azonban már kevesebb figyelem jut, hogy ehhez nekünk

mennyit kell hozzátennünk, mit kezdünk az elkészült beruházással, és mennyibe kerül majd annak fenntartása az elkövetkező években.

Nem azt mondom, hogy ne legyenek fejlesztések és pályázatok. Legyenek – de ne mindenáron.

Itt kerül elő a közpénz kérdése. Akik döntési helyzetben vannak, vagyis a képviselő-testület tagjai, azoknak fel kell mérniük, hogy egy-egy döntés mit jelent a város lakóinak közös kasszája szempontjából.

Ennek talán a legegyszerűbb módja az lenne, ha minden képviselő feltenné magának a kérdést:

„Ha a saját pénzemről lenne szó, és az enyém lenne a megvalósult beruházás minden előnyével, költségével

és kockázatával együtt, akkor is belevágánk?” Ilyenkor félre kell tenni a Visegrád érdekéről, jövőjéről és fejlődéséről szóló általános szövegeket. Maradjon az egyszerű kérdés: ha a saját pénzed és a saját kockázatot lenne, belemennél-e?

A befizetett adóink, az állami juttatások és az egyéb csatornákon befolyó városi bevételek mind közpénzek. Nem mindegy tehát, hogy milyen gondossággal és körültekintéssel kezelik őket.

Átnézik-e képviselőink alaposan az eléjük kerülő ügyeket? Megkérdezzük-e szakértőket? Felteszik-e a szükséges kérdéseket, ha valami nem világos? Egyáltalán érzik-e annak a súlyát, hogy nem a saját pénzükről, hanem a visegrádi közösség pénzéről döntenek?

Az eddigiek alapján az a meglátásom, hogy a testület nagyobbik része – a testületi és bizottsági üléseken látottak és tapasztaltak szerint – nem mindig fordít kellő figyelmet ezekre a kérdésekre. Van képviselő, aki nem jelenik meg az ülésen, van, aki rendszeresen késik, és olyan is akad, akinek a hozzászólásaiból nem derül ki, hogy kellő alaposággal áttanulmányozta-e az előterjesztést.

Én valami egészen mást várnék.

Elvárnám a bizottsági elnöktől és a bizottsági tagoktól, hogy felkészülten, felelősségük tudatában és pontosan jelenjenek meg az üléseken. Legyenek kritikusak, legyen saját véleményük, és a hozzáállásukból is látszódnia, hogy a közös pénzükről kell döntenünk.

Két példával szeretném bemutatni, miért tartom ezt fontosnak.

A FIZETŐS PARKOLÁS MEGSZÜNTETÉSE

Az előző képviselő-testület annak idején bevezette a fizetős parkolást. Végigkínlódtuk az első évet, a második évre azonban a rendszer kezdett beállni, az emberek megszokták, és a város számára is bevételt termelt.

Jött az új testület, és egyik első döntéseként megszüntette a fizetős parkolást.

Miért?

Erre azóta sem kaptunk világos és részletes magyarázatot. A Városfejlesztési Bizottság elnöke egy bizottsági ülésen nyilvánosan megígérte, hogy valamilyen formában visszatérnek erre a kérdésre. Ennek két éve, de azóta egyetlen érdemi szó sem hangzott el az ügyről.

Ezalatt a város elesett attól a bevételtől, amelyet a fizetős parkolás biztosíthatott volna. Milliós összegről beszélünk.

Ahogy mondani szokták, egy döntés következményeit is vállalni kell. Jogosan merül fel tehát a kérdés: ki vállalja a felelősséget az elmaradt városi bevételért?

A ZÖLD HÁZ FELÚJÍTÁSA

A másik példám a Zöld Ház felújítása. Nyertünk rá pályázati támogatást, ez azonban a teljes felújítás költségeit messze nem fedezi. A jelenlegi becslések szerint a városnak további 50–60 millió forintot, vagy talán még ennél is többet kellene hozzátennie ahhoz, hogy az épületet megfelelően rendbe lehessen hozni.

Mielőtt ekkora összegű közpénzt fordítunk rá, több alapvető kérdésre is választ kellene kapnunk:

Érdemes egyszerre elvégezni a teljes felújítást, vagy célszerűbb lenne több évre ütemezni? Ha ütemezzük, milyen sorrendben végezzük el a munkákat? Mit szeretnénk kezdeni azzal az épületrésszel, amelyet a pályázat nem érint? Milyen fenntartási költségei lesznek ennek a hatalmas épületnek? Ki fogja ezeket a költségeket megfizetni? Milyen konkrét módon szolgálja majd az épület Visegrád lakosságát?

És a kérdéseket még hosszan lehetne folytatni.

Egy felelős bizottság és egy felelős képviselő-testület, amely közpénzről dönt, addig nem tesz visszafordíthatatlan lépést, amíg ezekre a kérdésekre nincs megnyugtató válasz.

Szakértői véleményekre, pontos számításokra, többféle megközelítésre, vitára és kételkedésre van szükség. Csak ezek után szabad dönten.

Lehet, hogy mindezt végigjárva a testület többsége arra jut: jelenleg nem érdemes megvalósítani ezt a beruházást, mert túl sokba kerülne a városnak, és vannak fontosabb feladatok is, amelyekre szükség van a pénzre. Ebben az esetben később, kedvezőbb körülmények között újra elő lehet venni az ügyet.

De az is lehet, hogy az adatok és a számítások alapján minden tisztává és világossá válik, a beruházás fenntarthatónak bizonyul, és a testület felelősen kimondhatja: igen, ezt érdemes megvalósítani, ezt megszavazzuk.

Még bő három éve van ennek a képviselő-testületnek arra, hogy megmutassa: a választók valóban olyan emberekbe helyezték a bizalmukat, akik komolyan veszik a város vagyonának és a közösség pénzének sorsát.

Olyan képviselőket szeretnénk látni, akik felkészülten mennek el az ülésekre, van saját véleményük, kapcsolatot tartanak a választókkal, és legalább olyan felelősséggel – vagy talán még szigorúbban – állnak a közösség ügyeihez, mint a saját életük dolgaihoz.

Különösen akkor, amikor a város pénzéről, vagyis a közpénzről döntenek.

PROGRAMOK

Meghívó

Tisztelettel hívjuk
Visegrád város polgárait
Az aradi vértanúk gyásznapiján,
2026. október 6-án, kedden 17 órakor
tartandó

MEGEMLÉKEZÉSRE

a '48-as emlékműhöz.

Kérjük, ha tehetik,
hozzanak egy szál virágot vagy mécsest!

Mindenkit szeretettel várunk!

Meghívó

Tisztelettel hívjuk
Visegrád város polgárait
az 1956-os forradalom és szabadságharc
70. évfordulójára rendezendő

ÜNNEPSÉGRE,

melyet
2026. október 23-án, pénteken 17 órakor
tartunk a Moziban.

Az ünnepi műsort
Horváth Péter Latinovits-díjas versmondó
adja.

Mindenkit szeretettel várunk!

A Mátyás Király Művelődési Ház
szeretettel hív mindenkit

2026. október 24-én szombaton 16 órára
a művelődési házba

Táj és történelem **Visegrád régi metszeteken**

című kiállítás megnyitójára

A tárlat anyagát összeállította

Kováts István

régész

A kiállítást megnyitja

Gróf Péter

régész, főmuzeológus

Mindenkit szeretettel várunk!

Szeretettel várjuk a játszani vágyókat

2026. október 31-én szombaton
15 és 19 óra között a művelődési házba
a szokásos

Családi Játsszódélutánunkra

Kicsik és nagyok egyaránt
jól szórakozhatnak!

Közel száz játékból választhatják ki a jelen lévők,
hogy mit próbálnának ki!

A játékmester Horváth Zoltán
Mindenkit szeretettel várunk!

Visegrádi Vár Egyesület

A Visegrádi Vár Egyesület
tisztelttel hívja Önöket a soron következő ismeretterjesztő előadására!

Visegrád a magyar honfoglalás korában címmel tart vetített képes előadást **Gróf Péter**, az
MNMKK MNM Mátyás Király Múzeum régésze,
2026. október 16-án, pénteken 18:00-tól a múzeum játszóházában.

Látogassanak el hozzánk, a program ingyenes és mindenkit szeretettel várunk!

10 éves az Apátkúti Suli!

Szeretettel várunk mindenkit, aki valaha része volt vagy most is része az Apátkúti Suli történetének: jelenlegi és régi diákokat, szülőket, pedagógusokat, munkatársakat, öregdiákokat és családjaikat. Örömmel látjuk azokat az érdeklődő családokat és vendégeket is, akik most találkozhatnak velünk először.

Ami biztos lesz:

- Koncertek
- Bográcsolás
- Eszem-ízom, dínomdánom
- "Nekem az Apátkúti" pályázati anyagaiból kiállítás
- Mesefoglalkozás a legkisebbeknek
- Kézműves sarok
- Tombola értékes nyereményekkel

A FELLEGVÁR ÓVODA ALAPÍTVÁNY SZERVEZÉSÉBEN IDÉN IS SZERETTEL VÁRUNK MINDENKIT!

Alapítványi est
A FELLEGVÁR ÓVODA JAVÁRA

2026. NOVEMBER 7. SZOMBAT 19:00

PALOTAHÁZ VISEGRÁD, DUNA-PARTI ÚT 1.

WELCOME DRINK

MÁRTON NAPI LIBAVACSORA
A Reneszánsz Étterem közreműködésével

DESSERT
A Lark Cukrászműhelyből

TOMBOLA
Értékes nyereményekkel

RETRO DISCO
DJ Bosco valogatásában

12 000 FT | 15 000 FT
Október 15.-ig | Október 15. után

JEGYVÁSÁRLÁS AZ ÓVODA IRODÁJÁBAN

MESTERSÉGES INTELLIGENCIA TANFOLYAM

Gyakorlati ChatGPT-használat a mindennapokban

KEZDÉS: 2026. OKTÓBER 1. (CSÜTÖRTÖK) 18:00

HELYSZÍN: VISEGRÁDI MŰVELŐDÉSI HÁZ

IDŐPONT: HETENTE, MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN 18:00-20:10

A foglalkozások kb. 2 x 60 percesek 10 perc szünettel.

MIT TANULUNK?

- EGÉSZSÉGÜGYI ÉS ÉLETMÓD-TANÁCSADÁS**
Vizsgálati eredmények kiértékelése, életmód javaslatok, Egészség ismeretbeszélgetés. (Figyelem! Az orvosi vizsgálatot nem helyettesíti, de jó orientálást nyújt magunk.)
- JOGI TANÁCSADÁS**
Szerződéses véleményezés, jogi következmények taglalása. Jogi szituációk elemzése, tanácsadás különböző Ptk-t érintő esetekben, főleg a gazdasági jog területéről.
- UTAZÁSSZERVEZÉS BUDGET KÉSZÍTÉSSEL**
Utazás egyévi felhatalmazás és pénzügyi körülmények megfelelő tervezése. Utazattervezés, szálloda ajánlás. Költségek és program készítése.
- INGATLAN VÁSÁRLÁS ÉS ÉRTÉKBECSLÉS**
Meglévő ingatlan értékének megállapítása és tanácsadás ingatlan vásárláshoz. Ház műszaki állapota felmérése. Tanácsok az értékesítés és a vevő érdekében.
- GRAFIKA ÉS SZÖVEGES FELADATOK MEGOLDÁSA, IDEGEN NYELVI FORDÍTÁS**
Fotók, meghívók készítése és szövegek alkotása. Meghívó egy Visegrádon tartandó sporteseményre.
- SZAKIRODALOM FELDOLGOZÁS ÉS ELŐADÁSOK KÉSZÍTÉSE**
Téma a pedagógia témakörre lesz: A fizika oktatásának tervezése a gravitáció, a bolygó mozgás, a reprendzer és a Kepler törvények megismerésére.
- KISVÁLLALATI ELEMZÉS ÉS DÖNTÉSELŐKÉSZÍTÉS**
Egy beruházás gazdaságosságának meghatározása, megtérülés számítása.
- TECHNIKAI FELADAT ÉS KÖLTSÉGVETÉS**
Meglévő ház felújításának témakör. Műszaki feladat tervezése, anyag szükséglet és költségvetés. Beszerzési forrásokról információ gyűjtése.

SZÜKSÉGES FELTÉTELEK

- Okostelefon
- A ChatGPT alkalmazás telepítve legyen (Az előfizetés nem kötelező, de jó ha van.)

TANFOLYAMVEZETŐ

OMASZTA ISTVÁN
Okleveles bányamérnök
Okleveles mérnök közgazdász

A TANFOLYAM INGYENES!

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Fotó: Gróf Boglárka

Hírek, közvetítések Visegrádról a Danubia Televízióban:

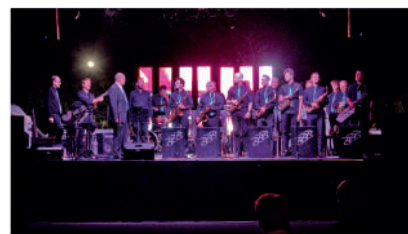
danubia

Ünnepi szentmise és kenyérszentelés

Az Alveus trió ünnepi koncertje

A Budafoki Big Band ünnepi gálakoncertje

A Dolce Consort BP furulyaegyüttes koncertje

Szüreti mulatság

A Fuvalom énekegyüttes koncertje

Tanévnyitó ünnepség az Áprily Lajos Általános
és Alapfokú Művészeti Iskolában

Színházi esték

XX. Quadriburgiumi Játékok

Városnapi kitüntetések átadása

Adásunk fogható a Magyar Telekom IPTV-rendszerén a 260-as csatornán.
Minden nap 16 órától visegrádi eseményt közvetítünk! Műsorismertetés minden óra 55 perckor látható a képernyőn.
Elérhetőségeink: danubiatv@gmail.com, 06-70-940-5034.
Műsoraink visszanezhetők weboldalunkon is: danubiatv.hu

Hórusz Optika

- Gyermekszemészeti vizsgálat
- Szemész szakorvosi vizsgálat
- Szemüvegkészítés és javítás
- Kontaktlencse illesztés

2016 Leányfalu, Móricz Zs. Út 49/c

Tel.: 06 26 580 072

Email: horuszoptika@optimed.hu

Web: www.optimed.hu

ELADÓ - KIADÓ INGATLANOKAT KERESÜNK - KÍNÁLUNK

Ha fontos a szakértelem...

BÁNSZKY INGATLAN

+3620 979 1796

banszky@banszky.hu

www.banszky.hu

Alapítva: 1998

ÁCS, BÁDOGOS, TETŐFEDŐ ÉS LAPOSTETŐ SZIGETELÉSI MUNKÁKAT VÁLLALUNK

06-70/578-1468

badogosbela47@gmail.com

Családi ház építéshez állvány kiadó!

Cserépkályha építése,
átrakása,

új és régi csempéből
és téglakályha-építés

Honti László

Telefon: 06 (20) 356-6634

DUGULÁSELHÁRÍTÁS 0-24 bontás nélkül

Csatornázás, csatorna csőtörés javítása

MARÓCSEK GÁBOR
+36 70 /624-20-81

Gabó duguláselhárítás

TŰZIFA ELADÓ

tölgy, bükk, gyertyán, akác

+36-30-890-87-59

tuzifa2023@gmail.com

TŰZIFAEELADÁS

HÁZHOZ SZÁLLÍTÁSSAL!

EÖRY ÉS TÁRSA KFT.

EUTR AZONOSÍTÓ: AA5841266

Tel.: 06 (20) 599-9399

GYÓGYÁSZATI
SEGÉDESZKÖZ-
ÉS BIOBOLT

NYITVATARTÁS
H-P: 8³⁰-16³⁰
SZ, V: ZÁRVA

Fedezd fel kínálatunkat:

- Gyógyászati segédeszközök
- Bio élelmiszerek
- Táplálékkiegészítők
- Natúr kozmetikumok
- Környezetbarát háztartási termékek
- Folyamatosan bővülő árukészlet, szezonális ajánlatok és személyre szabott tanácsadás!
- Egészséges élet – természetesen!

**2026. március 1-től új helyen:
Aranykorona Gyógyszertár, Nagymaros**

— - DUNAKANYAR VITAL - —
GYÓGYÁSZATI SEGÉDESZKÖZ- ÉS BIOBOLT
2626 Nagymaros, Fő tér 10-12.
+36 20 252 6723 • dunakanyar.vital@gmail.com

VISEGRÁDI HÍREK

Kiadja Visegrád Város Önkormányzata

Megjelenik havonta, 850 példányban

Felelős szerkesztő: Schandl Lóránt

A szerkesztőbizottság tagjai:

Gróf Boglárka, Hlavács Bettina, Jónás Péter

Címlapfotó Hlavács Bettina

Kéziratleadás: minden hó 15-ig

visegradihirek@gmail.com

ISSN 1587-7477 (nyomtatott);

ISSN 2416-0350 (online)

Írásaik tartalmáért a szerzők vállalják a felelősséget!

A Visegrádi Hírek szerkesztősége felhívja a figyelmet arra, hogy a megjelent cikkek tartalma, megfogalmazása nem sérthetik a közérkölcset, illetve tiszteletben kell tartaniuk az emberi jogokat.

Azokat az írásokat, amik fentieknek nem felelnek meg, módosításra visszaküldjük a cikk írójának.

A szerkesztőbizottság fenntartja magának a jogot arra, hogy a 4800 karakternél hosszabb cikkeket részletekben, külön lapszámban közölje. A cikkeket kizárólag word dokumentum formában tudjuk elfogadni, pdf és egyéb fájlformátumban nem. A cikkekhöz küldött képeket minden esetben külön is kérjük, jó minőségű, minimum 1 MB méretű *.jpg formátumban.

Mindenkit arra kérünk, hogy a plakátok helyett, azok információs tartalmát, szöveges fájlként (txt, doc, docx) küldje el részünkre, és azt kiemelten, az újság arculatának megfelelően, figyelemfelkeltő módon fogjuk közzétenni.

Amennyiben nem kapjuk meg külön a szöveget, akkor a plakátot a hirdetések között, maximum negyed oldalas méretben tudjuk megjeleníteni. Köszönjük!

Szerkesztőség: 2025. Visegrád, Fő u. 81.

Tipográfia, tördelés: Fagyas Róbert

Nyomdai munkák: Pethő Nyomdaipari Szolgáltató Kft., Budapest

Fotó: Gróf Boglárka

OKTÓBERI MOZIMŰSOR

Belépőjegy: 1.500,- Ft, **Kedvezményes jegy:** 1.100,- Ft (18 év alatti és nyugdíjas)

Jegyfoglalás a vetítés napján délelőtt 10 óráig: mozi@visegrad.hu. Kérjük a jegyeket az előadás előtt 15 perccel vegyék át.

Pénztárnyitás: az előadás előtt 30 perccel; **Filmelőzetesek, bővebb információ:** www.visegrad/mozi

A műsorváltoztatás jogát fenntartjuk!

Október 1. csütörtök, 18:00

A VELÁZQUEZ-REJTÉLY

feliratos, francia dokumentumfilm 90 perc, 2025

Rendező: Stéphane Sorlat

Velázquez a barokk művészet egyik legnagyobb mestere. Mégis hogyan lehetséges, hogy a Manet, Picasso vagy Dalí által is csodált alkotó máig kevésbé él a köztudatban, mint sok kortársa? A Las Meninas és a Fonónók című művek titkait feltárva, művészettörténészek, kortárs alkotók és szakértők segítségével vizsgálja a festő forradalmi látásmódját, valamint azt a maradandó hatást, amelyet a művészet történetére gyakorolt.

Október 2. péntek, 17:00

TAD ÉS A CSODALÁMPA

szinkronizált, spanyol animációs családi vígjáték, 94 perc, 2026

Rendező: Enrique Gato

Tad túl van élete legnagyobb felfedezésén: apának lenni a legnehezebb melő a világban. Rettenthetetlen, kalandvágyó két éves kislánya, Olimpia olyan szülőt csinált belőle, aki a fűvő szélről is óvja gyermekét. Múmia és Ramóna féltékenysége nem könnyíti meg a helyzetet. Múmia úgy érzi, mellőzve van, így amikor a csapat megtalálja a csodalámpát, megelőzi őket, és kíván valamit: hogy visszakerüljön az ő idejébe és szülőhelyére, a perui Paititbe, 1502-be. Tad és Sara egyesítik erőiket, és követik Múmiát a múltba, hogy visszahozzák, még mielőtt megváltoztatja a történelmet, és veszélybe sodorja Olimpia létét.

Október 2. péntek, 19:15

ÁTKOZOTT BOSZORKÁK 2.

szinkronizált, amerikai vígjáték fantasy, 130 perc, 2026

Rendező: Susanne Bier

Főszereplők: Nicole Kidman, Sandra Bullock, Maisie Williams
Boszorkányok? Rögtön nyilvánvaló. Bűbájosak? Persze. Átkozottak? De nagyon! A két, egymástól nagyon különböző, mégis összetartó lánytestvért két bolondos nagynéni neveli egy ódon, titkokkal teli házban. Csak hát meg vannak átkozva: nem lehet férfi az életükben, mert akit megszeretnek, az meghal. Ők viszont nem nyugszanak bele a sorsukba. Boszorkányok, az igaz, és amerre lépnek, varázslat veszi körül őket, de azért van valami, ami nagyon hiányzik az életükből: a szerelem. És ők mindenféle mágiaira hajlandóak érte.

Október 3. szombat, 15:00

SHAUN, A BÁRÁNY ÉS A MOSZATVÉG SZÖRNYE

szinkronizált, brit animációs családi vígjáték 81 perc, 2026

Rendező: Steve Cox, Matthew Walker

Shaun, a bárány és Moszatvég többi lakója izgatottan várja a Halloweent, ám a nagy ünneplés veszélybe kerül, amikor a gazda ügyetlenkedése felszámolja a tökföldet. Shaunt nem olyan gyurmából formálták, hogy ennyiből feladja: megszállottan keresi a megoldást, de ezzel csak még nagyobb galibát idéz elő. Nem elég, hogy a gazda eltűnik, de a közeli erdőben egy szörny garázdálkodik, mintha csak minden és mindenki Halloween ellen esküdött volna fel. Nem így a moszatvégiek, akik készen állnak egy új, az egész család számára szörnyen mókás kalandra.

Október 3. szombat, 17:00

TONY – EGY SÉF SZÜLETÉSE

feliratos, amerikai vígjáték, filmdráma, 106 perc, 2026

Rendező: Matt Johnson

Főszereplők: Dominic Sessa, Antonio Banderas, Emilia Jones

A 19 éves Anthony Bourdain Provincetownba utazik, ahol véletlenül belecsöppen egy étterem konyhájának kaotikus világába. Ez a sorsfordító nyár örökre megváltoztatja az életét és meghatározóvá válik jövője szempontjából.

Október 3. szombat, 19:15

FÉLRELÉPNI SZABAD

magyar vígjáték, 78 perc, 2026

Rendező: Orosz Dénes

Főszereplők: Czákó Julianna, Dóra Béla, Udvarias Anna

Luca és Bálint kapcsolata stabilnak tűnik, ám egy könnyelmű kijelentés és egy baráti körben elindított játék váratlan események láncolatát indítja el. A középpontban Luca elve áll: szerinte a hűség megkérdőjelezhetetlen, egészen addig, amíg az ember maga nem kerül nehéz helyzetbe. Egy titkon vágyakozó ismerős úgy dönt, hogy próbára teszi ezt az elhatározást, és olyan helyzeteket teremt, amelyek könnyen félreérthetők.

Október 8. csütörtök, 18:00

FÖLDSZINT

magyar-olasz vígjáték, 107 perc, 2026

Rendező: Reisz Gábor

Főszereplők: Tompa Ádám, Józsa Bettina, Crespo Rodrigo

Méhn Kristóf, a festőművészből lett banki archiváló feleségével, Verával egy lakásban lakik. Egy nap Kristóf penészfoltot fedez fel lakásuk falán, és nem sokkal később megtudja Verától, hogy gyerekek lesz. Elhatározza, hogy felderíti a penész eredetét. Az lakótársak faggatása közben egyre élesebbé válik a konfliktusa a közös képviselővel, aki épp egy liftbeszerelési projektet akar keresztülvinni. Ahogy Kristóf kezd belegabalyodni a ház ügyeibe, gyanúja egyre erősebb: a ház beteg.

Október 9. péntek, 17:00

TONY – EGY SÉF SZÜLETÉSE

feliratos, amerikai vígjáték, filmdráma, 106 perc, 2026

Október 9. péntek, 19:15

A VADON SZÍVE

szinkronizált, amerikai kaland-thriller, 101 perc, 2026

Rendező: David Ayer

Főszereplők: Brad Pitt, Anna Lambe, J.K. Simmons

Miután túléljük repülőjük brutális zuhanását, James Belmont kommandótest és harci kutya, Odin az alaszakai vadon mélyén rekednek, ahol együtt kényszerülnek kíméletlen harcra a természet erőivel szemben.

Október 10. szombat, 15:00

TAD ÉS A CSODALÁMPA

szinkronizált, spanyol animációs családi vígjáték, 94 perc, 2026

Október 10. szombat, 17:00

FÖLDSZINT

magyar-olasz vígjáték, 107 perc, 2026

Október 10. szombat, 19:15

ÁTKOZOTT BOSZORKÁK 2.

szinkronizált, amerikai vígjáték fantasy, 130 perc, 2026

Október 15. csütörtök, 18:00

TORRENTE 6. – AZ ELNÖKI ÜGY

szinkronizált, spanyol vígjáték, 103 perc, 2026

Rendező: Santiago Segura

Főszereplők: Santiago Segura, Fernando Esteso, Gabino Diego

Torrente, az erkölcsstelen exzsaru minden eddiginél nagyobb fába vágja a fejszét: úgy határoz, hogy ő lesz Spanyolország következő miniszterelnöke. Kampánykörútján szedett-vedett bandája is vele tart, amivel azonban egyikük sem számolt, hogy a politikában nagyon könnyű ellenségeket szerezni.

Október 16. péntek, 17:00

MÉG EGY KÍVÁNSÁG

magyar romantikus vígjáték, 105 perc, 2026

Rendező: Dobó Kata

Főszereplők: Hermányi Mariann, Kádár L. Gellért, T. Danny

Juli a munkájában és magánéletében is elkényelmesedett, húszas éveinek végén járó zenei menedzser. Megszokott hétköznapi gyökeres fordulatot vesznek, amikor kezébe kerül egy kívánságfüzet, amivel bármit eltüntethet a világból. Egy szakmai baklövés miatt kelepcebe keveredik és az egyedüli kiút számára az, ha felfuttat egy ismeretlen zenekart. Ehhez használni kezdi a kívánságfüzetet, ami egyre extrémebb kívánságokkal lesz tele.

Október 16. péntek, 19:15

ÁTKOZOTT BOSZORKÁK 2.

szinkronizált, amerikai vígjáték fantasy, 130 perc, 2026

Október 17. szombat, 15:00

MACSKÁK A MÚZEUMBAN 2. - EGYIPTOM

szinkronizált, orosz animációs kaland-vígjáték, 90 perc, 2026

Rendező: Vasiliy Rovenskiy

Maurice, az egér alig várja, hogy újra bebizonyítsa ügyességét. Barátai, Vincent és Kleopátra immár két csintalan kiscica szülei, és izgatottan várják az új kalandokat. Maurice egy ősi papirusza bukkán, rajta egy térképpel az egyiptomi dzsinnhöz vezető útról. A bökkenő, hogy a dzsinnek ezer évente csak egy kívánságot teljesít. A kis csapat útnak indul Egyiptomba, és utazásuk során meglátogatják a fenséges piramisokat, leutaznak a Níluson egy hatalmas óceánjárón, és felfedezik Luxor titkos alagútjait is.

Október 17. szombat, 17:00

MÉG EGY KÍVÁNSÁG

magyar romantikus vígjáték, 105 perc, 2026

Október 17. szombat, 19:15

A VADON SZÍVE

szinkronizált, amerikai kaland-thriller, 101 perc, 2026

Október 22. csütörtök, 18:00

DE GAULLE – AZ ELLENÁLLÁS HAJNALA

feliratos, francia-belga-amerikai életrajzi film, 160 perc, 2026

Rendező: Antonin Baudry

Főszereplők: Simon Abkarian, Simon Beale, Mathieu Kassovitz
1940-ben Franciaország összeomlik és fegyverszünetet ír alá. Ám a káosz közepette egy ember nem hajlandó feladni a harcot. Charles de Gaulle tábornok egyedül, minden esély ellenére Londonba menekül és megpróbálja meggyőzni a világot, hogy a harc még nem ért véget. Lassan Angliában, Franciaországban és Afrikában is megjelennek az ellenállók, lázadó középiskolások és katonák. Hitük és szabadságvágyuk szembeszáll a sorssal, ami előre megírtnak tűnt mindenki számára.

Október 23. péntek, 19:30

MOMMY BLUE

magyar játékfilm, 96 perc, 2026

Rendező: Mayer Bernadette

Főszereplők: Für Anikó, Vilmányi Benett, Znamenák István

Krisztina körül egyre sötétebbé válik a világ. A látása menthetetlen. A boldogsága talán még nem az. De ehhez nagy szükség van a fiára, akinek a segítsége nélkül nem tudja berendezni az új életét. Csakhogy Máténak éppen gyereke születik, a felesége pedig külföldre szeretne költözni. A srác majd kettészakad: az anyja egyre jobban ragaszkodik hozzá, ő pedig egyre jobban ragaszkodik az új családjához. A helyzet megoldhatatlan. És ők megpróbálják megoldani.

Október 24. szombat, 15:00

SHAUN, A BÁRÁNY ÉS A MOSZATVÉG SZÖRNYE

szinkronizált, brit animációs családi vígjáték 81 perc, 2026

Október 24. szombat, 17:00

TORRENTE 6. – AZ ELNÖKI ÜGY

szinkronizált, spanyol vígjáték, 103 perc, 2026

Október 24. szombat, 19:15

MÉG EGY KÍVÁNSÁG

magyar romantikus vígjáték, 105 perc, 2026

Október 29. csütörtök, 16:00

HEIDI ÉS A KIS HIÚZ

szinkronizált, német-spanyol animációs film, 79 perc, 2025

Rendező: Aizea Roca Berridi, Toby Schwarz

Heidi nagyapjával él egy hegyvidéki kunyhóban. A kislány barátnője, Clara meghívja, hogy töltsön egy nyarat vele, de a tervet felborítja egy sérült hiúzkölyök, akit Heidi a szárnyai alá vesz. A nagyapja tudta nélkül Heidi és Peter magukra vállalják, hogy megmentik kis barátjukat. A helyzet akkor válik igazán bonyolulttá, amikor egy kapzsi üzletember egy fűrésztelepet akar építeni a hegyekben. Most Heidin és legjobb barátján múlik, hogy megvédjék nemcsak a hiúzt és családját, hanem a falujuk és a körülöttük lévő természetet is, amelyet annyira szeretnek.

Október 29. csütörtök, 18:00

DIGGER

szinkronizált, angol-amerikai kaland-vígjáték, 129 perc, 2026

Rendező: Alejandro González Iñárritu

Főszereplők: Tom Cruise, Tiz Ahmed, John Goodman

A Birdman rendezője Tom Cruise főszereplésével készítette legújabb fekete komédiáját, amelyben a világ legnagyobb hatalmú embere megpróbálja mindenáron bebizonyítani, hogy ő a Föld megmentője, vagyis igyekszik megakadályozni azt a katasztrófát, amelyet ő szabadított a világra.

Október 30. péntek, 17:00

MACSKÁK A MÚZEUMBAN 2. - EGYIPTOM

szinkronizált, orosz animációs kaland-vígjáték, 90 perc, 2026

Október 30. péntek, 19:15

VERITY

szinkronizált, am. romantikus misztikus film, 117 perc, 2026

Rendező: Michael Showalter

Főszereplők: Anne Hathaway, Dakota Johnson, Josh Hartnett

Verity a legsikeresebb írók egyike. Hozzá képest Lowen egy senki: a kezdő író mégis munkát kap sikeres pályatársánál, és odaköltözik a birtokára, hogy a híres író nevében alkosson: szellemíró legyen. Munka közben felfedez valamit, ami valószínűleg Verity naplója, vagy egy készülő önéletrajzhoz szükséges jegyzete. Az írás hátborzongató, zavarba ejtő részleteket tartalmaz az író férjével kapcsolatban is. De mennyi lehet a valóság ebből? Mennyi az írói fantázia terméke? Ashleigh már egyáltalán nem tudja, mit gondoljon, vagy kinek higgyen.

Október 31. szombat, 15:00

HEIDI ÉS A KIS HIÚZ

szinkronizált, német-spanyol animációs film, 79 perc, 2025

Október 31. szombat, 17:00

MOMMY BLUE

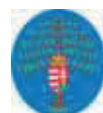
magyar játékfilm, 96 perc, 2026

Október 31. szombat, 19:15

DE GAULLE – AZ ELLENÁLLÁS HAJNALA

feliratos, francia-belga-amerikai életrajzi film, 160 perc, 2026

Támogatóink:

Nemzeti
Kulturális
Alap

ART-MOZI
EGYESÜLET